Victorița Duțu

Ilinca

Victorița Duțu

ILINCA

PROZÃ SCURTÃ

CINCI IMAGINI ALE CONŞTIINȚEI

PRIMA IMAGINE

Repet cu încetinitorul pe ecranul imaginației propria mea închipuire. Eu sunt într-o copilărie abstractă, care este una mentală, da, parcă aş vrea să fiu unul din copiii aceia de care vorbeşte Hristos, copiii aceia care cântă în piețe şi oamenii trec indiferenți iar ei spun : "v-am cântat din fluier şi nu ați dansat", nu v-ați bucurat, nu ați râs, mai adaug eu.

Da, eram un copil, aveam o copilărie interioară atât de frumoasă şi eu mâncam, mâncam, o mâncare bună, albă, parcă era mană cerească şi eram în pustiu, dar în pustiul acesta era cineva prezent, deosebit de bun, de zâmbitor, de cald, de copilăros, care ştie să fie prezent doar printr-un zâmbet, pe care nu-l mai poți uita şi eu l-am chemat la masa mea. El a zâmbit şi eu am zâmbit, ne-am întâlnit amândoi zâmbetele şi ne-am aşezat împreună la masa aceea.

Suntem în deşert şi eu am mâncare şi apă, vine el ostenit, zâmbitor, iubitor, eu sunt un copil. Eu am mâncarea aceea bună, bună de tot, care este o mâncare cerească. Iar eu îl invit să ia de la mine, să mănânce împreună cu mine. Dar el vine, se apropie de mine şi cu un prim gest mă îmbrățişează, mă sărută frățeşte pe frunte, pe față şi-mi strânge mâna în sens de mulțumire şi de prietenie, după aceea îmi ia toată mâncarea, o mănâncă toată, bea toată apa şi mie nu-mi vine să cred că mănâncă tot, fără să întrebe dacă eu am mâncat, fără să mă întrebe dacă nu-mi este sete, dacă am băut apa.

Şi eu nu am putere să-l opresc, nu-i zic nimic, nu-l opresc, mie gestul lui mi se pare cutremurător. Pleacă fără să-mi mulțumească, apoi se întoarce, fărâmând farfuria, rupându-mi pătura pe care stau. M-am aşezat pe nisip şi el mi-a tras o palmă peste obrazul stâng, încă o palmă peste obrazul drept,

un picior în burtă şi cu o privire dispreţuitoare, oribilă mă scuipă în faţă iar eu îngheţ, nu atât de loviturile lui cât de privirile lui.

IMAGINEA A DOUA

Rămân răvăşită în drum, având în memorie primul lui gest, al zâmbetului, al strângerii de mână, al sărutului pe obraz, acea căldură a respiraţiei şi a mâinii care mi-a strâns mâna, într-un gest prietenesc, şi cad în stare de vis, pentru că nu pot suferi o asemenea stare de fapt a realităţii. Privirea aceea demonică pe care el o poartă în gestul lui, îmi persistă în ochi şi-mi taie privirea mea, până nu mai pot vedea soarele, luna, nisipul cald pe care eu stau. Totul merge până la mutilare, până la anihilare. Şi conştiinţa mea ca să poată accepta asemenea realitate exagerează, exagerează. Totul devine dintr-o dată hiperbolic.

El devine un munte care are un singur ochi, un ciclop, cu o lumină roşie care mă anihilează, nu mai pot gândi. Pe jos numai cioburi din vasele mele, bucăţi din pătura ruptă, şi bucăţi din conştiinţa mea, care a primit pentru prima dată în ea ura. Da, şi totul se petrece în mine cu încetinitorul, eu parcă plutesc, iar el dispare ca şi când niciodată nu ar fi fost, dar rămâne în mine parcă veşnic.

Am rămas leşinată în nisip, dar am încercat să scriu cu degetul pe nisip, desenam în cercuri, asemeni privirii mele care se învârtea în gol, asemeni gândurilor mele cere se învârteau într-un cerc haotic. Nu mă puteam scula de jos, deliram. Trăiam acest gest care este unul al urii, o muţenie a cuvântului meu lăuntric, iar o trecere atât de bruscă de la bine la rău, nu poate fi decât ceva demonic.

ot ce atinge el cu privirile sale murdareşte, distruge, tocmai pentru că gesturile lui, gâdurile lui sunt demonice. Egoismul are ceva demonic în el. O, Doamne, când mă ridic de jos, cu încetinitorul, văd totul în jurul meu altfel, deşi nimic nu s-a schimbat. Totul este la fel. Dar eu în conştiinţa mea sunt alta, parcă aş fi fost în pustiu şi aş fi fost lovită de duhul răutăţii. Nisipul este acelaşi. Cerul este acelaşi. Dar eu nu mai sunt aceeaşi, mâncarea nu mai este aceeaşi. Nu mai este aceeaşi

nici farfuria şi nici covorul pe care stăteam. Acum sunt cioburi pe jos. Eu sunt flămândă, aproape să leşin şi am în mine culoarea urii.

Da, Dumnezeul meu , urăsc!!!!!

IMAGINEA A TREIA

Leşin şi visez o scară pe care trebuie să urc. Simt că dacă o pot urca, ajung la prima imagine şi voi putea schimba această trăire a dezastrului şi a foamei. O scară pe care eu o văd cu multe trepte şi eu chiar urc pe ea, urc. Dar cine îmi dă putere să urc, cine? Fiecare bucată de ură pe care o rup şi o las să cadă în jos, în neant, acest efort al rupturii, mă înalță pe o noua treapta. Eu parcă aş fi încadrată într-un paralelipiped de piatră şi piatra aceasta gri şi murdară înseamnă ura. Dacă dau jos câte o bucată din acest trup diform în lumea visului, în realitatea minții înseamnă că am urcat o treaptă. Da, da, am urcat încă o treaptă!

Nu mai sunt în deşert, sunt într-o altă realitate, într-o altă existență a minții. Ura prin acest trup de piatră mi-a prins copilăria prizonieră. Nu există uşi, nu există lacăte, doar cu puterea minții trebuie să fărâm acest înveliş care mă îmbătrâneşte, care mă împiedică să vreau să urc scara copilăriei şi să mănânc până la urmă mâncarea care mi-a fost dăruită. Dar oare când voi ajunge acolo? Şi această imagine de chin al urcuşului este continuată cu o altă imagine.

IMAGINEA A PATRA

Eu ajung, ajung, ajung acolo unde totul îmi este pregătit. Exact aşa ca înainte. Fața de masă albă, curată, mâncarea limpede, clară. Parcă totul acum este stabil, nimic nu mai este neclar, sunt un copil, dar copilăria îmi este ascunsă. Eu sunt îmbrăcată în haina maturității. Eu vin parcă de departe privind la hrana care îmi este pregătită de mult, de foarte de mult. Mă îndrept cu nerăbdare spre ea. Chiar o iau în mână cu admirație,

cu satisfacție pentru că am ajuns în sfârşit la ea. Dar privirea aceea demonică apare din nou cu învelişul de piatră, de ură, de bătrânețe şi-mi este din nou teamă, teama mă cuprinde din nou şi pune stăpânire pe mine. Îmi este frică să duc mâncarea la gură, dar dintr-o dată, nu-mi este teamă să privesc demonul în ochi, omul rău care este din nou prezent, din nou pregătit să ucidă, să lovească îl pot privi. De data aceasta omul are o armă ucigătoare în mâini. E pregătit să ucidă dacă mă ating de mâncarea aceea. Eu îmi dau seama câtă nevoie am de ea, cât îmi este de necesară. Mâncarea aceasta mi-a fost dată din nou şi eu nu pot ajunge la ea, poate că nu pot să lupt pentru ea, m-am gândit eu.

El vine spre mine aşa cum îl ştiu. Dar eu ştiu acum că acest zâmbet, că acest glas cald şi frumos care poartă în el culorile dragostei, acest zâmbet e gata să ucidă. Mă uit la omul hoț care vrea să-şi însuşească ceea ce nu este al lui, ştiu ce va urma şi atunci îi dăruiesc lui mâncarea mea. I-o dau lui să o mănânce de bună voie chiar dacă eu pot muri dacă nu o am. El o mănâncă şi eu ştiu că după ce termină, flămând va sparge farfuria şi mă va lovi. El face mereu acelaşi lucru. Nu se schimbă şi nu se satură niciodată, e mereu şi mereu flămând! El însă trăieşte un fel de stare de indispoziție pentru că nu mi-a mai luat mâncarea cu forța ci i-am dat-o de bună voie şi acum simte nevoia să lovească, dar mult mai năpraznic.

n clipa în care e pregătit să lovească, în locul mesei ce mi-a fost pregătită apare scara luminoasă din mintea mea pe care eu trebuie să urc. Chiar dacă lipsa mâncării mă slăbeşte şi nu am forța să urc, să mă îndrept către scară, chiar dacă trupul meu nu mă ajută de loc, mintea mea e mult mai puternică şi eu chiar pot să urc, pentru că eu ştiu că El, El, cel nevăzut este cu mine. Şi eu chiar urc! Parcă urc într-o altă lume, în care mâncarea aceea atât de bună şi de frumoasă şi dorită de mine şi de acel om, pentru mine şi pentru conştiinta mea nu mai era atât de importantă, nu-mi mai era necesară. Stam şi mă minunam, pentru că mâncarea aceea trebuia dăruită şi asta am şi făcut, dar cât de greu îmi venea să dăriuesc tocmai ceea ce mie îmi era atât de necesar!

Omul priveşte înmărmurit pentru că nu mai poate lovi. El priveşte la scara pe care eu am urcat şi eu privesc mirată la

el pentru că el nu-mi mai poate devasta conştiinţa. Iar eu agăţată de această scară continui să dispar de la faţa lui, ca şi când nu aş fi fost niciodată. Eu dintr-o dată nu mai exist pentru el, de fapt el nu mai există pentru mine, pentru că eu sunt eliberată, el nu mai este în mine la nivelul memoriei, ca până acum, ci doar eu exist pentru el la nivelul mirării, şi el nu poate să mă uite.

Scara aceea mă duce departe, foarte departe, dacă eu urc pe treptele ei, urc într-o realitate în care amintirea răutăţii altora nu mai are nici o consistenţă. El pentru mine nu mai există. În schimb, el pe mine nu poate să mă uite, pentru că el poartă cu el , toate răutăţile lui la timpul prezent. Asta e până la urmă pedeapsa care se acutizează în timp.

IMAGINEA A CINCEA

Eu nu mai privesc înapoi şi numai el găseşte paralelipipedul de ură, gri, urât, de piatră, de pământ, şi se cuibăreşte acolo ca într-o colibă. Îşi face casă în ura pe care eu am părăsit-o, în ura la care eu am renunţat. Ura a fost un trup pentru mine la care eu m-am desprins şi în care am reuşit să nu mai trăiesc. Dar el şi-a făcut din acel trup al meu, al urii mele, o colibă în care stă la pândă ca să ucidă din nou pentru mâncarea pe care nu şi-o poate procura singur şi o doreşte mereu de la alţii.

MORALA

Până la urmă ca să poţi fugi de rău trebuie mai întâi să te confrunţi cu el, să-l suporţi un timp cu tine după care el pur şi simplu dispare. Pentru omul care ţi-a făcut rău tu ai să exişti mereu la nivelul conştiinţei sale, de la un timp nu ai să mai pleci de la el, şi asta se va întâmpla tocmai atunci când tu l-ai uitat definitiv. El pentru tine nu mai există, dar de la un timp tu exişti pentru el veşnic, asta este până la urmă pedeapsa.

REGELE BOLNAV

I

A fost o datã un rege tânãr care trãia singur pe o stâncã. Avea impãrãția lui aşa de mare, pânã la marginile pãmnântului dar el a vrut sã trãiascã singur şi retras de lume, pentru cã vãzuse prea multe rãutãți şi voia sã fie cât mai departe de ele. Se simțea extraordinar în aceastã singurãtate care îi fãcea aşa de bine.

În fiecare dimineațã auzea o muzicã teribilã, parcã era venitã din cer, de pretutindeni şi se desfãta în aceastã muzicã ce îi cãdea direct în inimã, în suflet şi îl curãța de toatã aceastã mizerie care se scurgea în permanențã pe la picioarele lui.

Deşi stãtea într-o aşa mare izolare, simțea de fiecare datã când ceva rãu se întâmpla în regatul sãu, dar nu mai voia sã ştie. Însã nu reuşea sã se desprindã cu totul de aceastã rãutate zilnicã, avea anumite percepții ale lui care îi fãceau rãu, nu putea sã le îndepãrteze. Se simțea bolnav de atâta rãutate si nu ştia cum sã se vindece, credea cã dacã stã singur si izolat de tot ceea ce este mai rãu şi mai urât din aceastã lume, poate sã se vindece şi sã se facã sãnãtos.

În fiecare dimineațã când se trezea şi auzea aceastã muzica simțea cum se vindecã puțin câte puțin, parcã se vindeca de lume şi de toate urâțeniile ei. Cu cât trecea timpul, era cu atât mai legat de acea muzicã şi simțea cum i se lumineazã sufletul de o frumusețe fãrã margini, devenea trist când muzica nu mai era şi stãtea cu cea mai mare nerãbdare pânã ce muzica revenea. Era legat de ea pe viața, devenise o necesitate precum aerul sau apa. Cum asculta muzica, în acelaşi timp, devenea sãnãtos, se purifica, nervii lui nu mai erau

aşa de încordati, sufletul lui nu mai era aşa de apãsat, de împovãrat de rãutãțile lumii. Gãsise aceastã soluție, cã nu mai ştia cum sã scape de ele, decât prin acea stare pe care i-o aducea muzica.

Nu se scula dimineața decât ca sã audã muzica şi sã se facã sãnãtos. Îi placea mai ales aceast sentiment al muzicii trãite şi ascultate, de a fi şi de a veni de preturtindeni, parcã era coborâta din cer. La început când venise pe aceastã stâncã, sã traiascã în izolare, deşi era aşa de tânãr, parcã era o ființã bãtrânã, care nu mai poate sã scape de moartea care îl aştepta aşa de timpuriu, de repede, parcã se retrãsese aici ca sã moarã şi nu ca sã trãiascã.

Tinerețea lui nu mai avea nici un sens şi nici o valaore, nici o putere, se simțea cu sufletul aşa de bãtrân de parcã tot ceea ce vedea şi trãia erau deja din trecut iar el era sortit sã trãiascã undeva în viitor, undeva departe de timp, undeva într-un alt loc în universul aceasta aşa de mic pentru el. Se simțea aşa de bãtrân şi de bolnav încât nici universul cu toatã frumusețea lui nu mai putea sã mai facã altceva decât sã îl strângã, sã îl nimiceascã şi sã îl reducã la un punct şi apoi la neexistențã. Voia sã stea aici ca sã se vindece de aceste trãiri, de aceste neputințe ale sufletului, de aceste perceptii.

Muzica aceasta îi reda tinerețea şi vigoarea lui de altã datã, care îl fãcuse atât de puternic, de ajunsese sã împãrãțeascã atâtea sate, atâtea oraşe, şi tot pãmântul sã fie la picioarele lui. El aşa era perceput, cel mai puternic om de pe pãmânt, dar rãutãțile lumii şi ale oamenilor îl fãcuserã sã devinã tot mai mic şi mai slab, mai bicisnic şi mai neputincios în ceea ce înseamnã mãsura cu el însuşi, el fațã de el decãzuse şi nu mai voia nimic de la lume şi de la viațã.

Muzica era în timpul zilei foarte puternicã, era ca o luptã care acoperea cerul şi pãmântul, în care cineva voia sã iasa biruitor. In timpul nopții se auzea mai încet şi de puține ori, era altfel acea muzica, ca un cântec de jale şi de durere, de eliberare, iar ziua, una de putere, de forțã, de biruițã, de luptã. Muzica de noapte îl fãcea melancolic şi îl adormea iar cea din timpul zilei îi dãdea aripi sã zboare şi sã lupte, sã se facã sãnãtos şi puternic, sã nu mai fie bonav de singurãtate şi de rãutãțile acestei lumi, departe de frumusețea lui Dumnezeu.

După un timp se vindecă fără să ştie de asta şi simțea nevoia să nu mai stea într-un loc, îi venea aşa câte un dor de ducă să colinde şi să plece în alte imperii, în alte ținuturi, în alte împărății, nu voia să se întoarcă acasă la el, ci să colinde, însă fără să părăsească muzica lui, dragoastea lui, această stare de armonie şi de sănătate, de bine pe care o dobândise.

Simțea că nu mai putea să trăiască fără muzica asta care îl făcea sănătos pe zi ce trece, de acea nu voia să plece să se lipsească de ea, credea că dacă nu o să mai asculte se va face bolnav, din nou. Dacă va pleca de aici, acest loc se va strica, el se va rătăci şi nu o să mai poată să se întoarcă niciodată aici. Era în vârful unei stânci, se străduise din greu să ajungă în locul acesta rupt din rai, aşa credea el că poate să fie raiul.

Într-o zi i-a venit un gând să vadă de unde vine muzica, cine o cântă, cine este cel care o interpretează şi o dă universului întreg? Cine este cel aşa de frumos care compune o muzică aşa de frumoasă? Voia să ştie cine o cântă, pentru că era ceva cu totul şi cu totul unic. Nu ştia cum să facă să îl afle, pentru că avea nevoie de multă putere să umble, să caute. El acuma era perfect sănătos, gândul acesta ca ar putea sa alfle cine e cel care cântă îi dădea putere, îi dădea speranță de viață, avea în inima lui dorința să-l răsplătească pe cel care îi dăduse liniştea şi viața. El era convins că muzica asta îl făcuse complet sănătos, dacă nu ar fi auzit-o în fiecare dimineață şi în fiecare nopate muzica asta, nu s-ar fi însănătoşit, ar fi murit, aşa credea el şi asta era şi în realitate.

Muzica asta îl făcuse sănătos şi îl salvase de la nebunie. Avea în el această dorință teribilă, să meargă şi să vadă cine e cel care cântă, cine este interpretul şi cine este ființa aceea aşa de minunată, de specială, de dumnezeiască, de îi dăduse sănătatea minții.

Când venise aici în pădure, pe stânca asta, era pe jumătate nebun de durerile şi suferințele lumii. Iar acuma devenise complet sănătos, complet vindecat, era cel tânăr, mai tânăr şi mai puternic decât aşa cum venise.

Puterea în el creştea şi simțea cum nu mai poate rămâne aici, în stânca asta, izolat şi departe de cel care cântase şi îl făcuse atât de fericit. Numai că nu ştia cum să facă şi atunci se gândi şi găsi soluția.

- O sã mã ghidez numai şi numai dupã muzicã, o sã mã îndrept numai încotro va cânta muzica, dacã mã rãtãcesc o sã mã întorc. Dacã voi avea drumuri fãrã ieşire, ce o sã mã fac? Dacã o sã întâlnesc ținuturi aşa de prãpãtioase încât nu o sã gãsesc ieşirea, ce se va întâmpla cu mine, dacã nu reuşesc sã ajung. Nu se poate, o sã fac tot ce îmi stã în putințã ca sã biruiesc, o sã gãsesc soluția la momentul potrivit, pentru cã muzica aceea o sã mã facã şi mai puternic, iar eu acuma sunt complet sãnãtos şi vindecat de orice fel de moleşealã şi de slãbiciune. Aşa cã în urmãtoarea dimineațã când muzica se auzea din nou, nici nu mai asteptã mult şi porni la drum dupã sunetul aceala divin care mergea şi se auzea de pretutindeni.

II

Ei, şi începurã cãutãrile. Nu mai ştia ce sã facã de fericire pentru aceastã cãutare şi pentru aceastã cãlãtorie, cel mai frumos acum era cã putea sã meargã. Îi pãrea rãu de castelul acesta însingurat pe care l-a pãrãsit dar era hotarat ca, dupã ce îl va rãsplãti pe cel care l-a vindecat, sã se întoarcã aici pentru a se odihni din cauza cãlãtoriei, apoi se va duce în împãrãtia lui şi va da cel mai mare ospãț încununându-l cu daruri pe cel care a avut o asemena putere asupra lui de l-a vindecat şi l-a redat celorlați atât de frumos.

Era aşa de fericit câ aproape îi venea sã zboare, sã fugã, sã cânte el însuşi alãturi de cel care cânta o asemenea muzicã de îl înveselea aşa de tare, şi-i dãdea putere şi-i dãdea aripi sã zboare.

Cãutarea şi cãlãtoria aceasta îl fãcea cu adevãrat fericit şi îl fãcea sã se simtã în al nouãlea cer. Nu se lua decât dupã acel cântec, unde îl auzea mai tare, acolo se îndrepta. De multe ori pistele erau false pentru cã acest cântec se auzea de pretutindeni şi de aceea îi venea greu sã se ia dupã el. Trebuia sã se concentreze, sã vadã şi sã audã din ce parte se aude cel mai tare şi apoi sã se îndrepte spere sensul cântecului cu mai mare intensitate. Plus ca erau ceasuri în care sunetul muzicii nu se auzea şi atunci trebuia sã stea în loc, nu mai putea sã meargã mai departe pentru cã nu ştia încotr-o sã o apuce. Atunci stãtea în loc, dormea, visa, se obişnuise aşa de mult cu acel cântec cã-i devenise indispensabil ca aerul.   Atunci când

nu mai putea sã audã cântecul se aşeza cu spatele la pãmânt şi cu fața la cer, şi singur încerca sã fredoneze şi sã repete, sã imite cântecul care rãmânea aşa de mult in inima lui, ce i-o cuprinsese de un dor pe care nu ştia sã îl explice şi de care îi era aşa de teamã. Privea cerul şi ar fi vrut sã zboare asemeni unei pãsãri tot mai înalt şi sã simtã, sã trãiascã acea libertate a oricarei stari lipsite de orice determinare. Plângea liniştit, lãsa sã i se prelingã lacrimile uşor pe fațã ca apoi sã se scurgã în pãmântul care-l primea şi în felul acesta sã se elibereze.

După ce plângea, de multe ori observa cã începea sã se audã cântecul, dar asta nu de fiecare datã. Plimbarea lui era ca o lungã suferințã dar şi ca o luptã de a se elibera de ea. Nu mai avea rãbdare, simțea cum trebuie sã ajungã aşa de repede acolo, la cel care cânta, simțea cã acel cineva are mare nevoie de el, aşa cum şi el are o aşa de mare nevoie de muzica lui, asta îl cutremura. Îşi zicea:

- Dar dacã cel care cântã are o mare nevoie de mine aşa cum şi eu am avut şi am o aşa mare nevoie de el, trebuie sã ajung acolo neaparat, of, şi nu pot sã merg decât dacã începe sã cânte, pentru cã altfel nu am nici un fel de reper. Dar, ia, ce ar fi sã o pornesc aşa de unul singur şi poate cã merg pe drumul drept.

Şi chiar a început sã meargã şi a mers, numai cã nu se mai auzea nimic şi a trebuit sã se întoarcã la locul de unde rãmãsese şi abia atunci observase cum începe cântecul din nou sã aparã şi sã se facã auzit în inima lui. Atunci începu din nou sã meargã şi voia sã fugã sã meargã şi mai repede, i se pãrea cã pierde timp. Un dor neştiut îi cuprinsese sufletul pentru cã simțea cã ar putea descoperi ceva cu totul şi cu totul unic în viața lui şi în existența lui.

III.

Muzica tãcu şi el trebui sã se opreascã din mers şi din cãutat .Se odihni pentru cã nu mai putea de obosealã şi de dezamãgire. Se aştepta sã ajungã foarte repede la cel care cântã şi în felul acesta îi va putea mulțumi. Dar nimic, drumul parcã se lungea, se încurca, devenea tot mai obositor iar muzica aceea se tot îndepãrta de el şi nu ştia încotro sã meargã sau se sã îndrepte, avea mereu aceeaşi senzație cã

vine de pretutindeni şi nu de undeva anume. Numai bine nu terminã de gândit aceste frãmântari ca se şi trezi auzind din nou cântecul acela. Bucuros cã o poate cãuta din nou, o porni la drum, avu aşa o senzație cã nu era timpul pentru această muzicã, de obicei la ora aceea nu cânta muzica, niciodata la acest ceas muzica nu a auzit-o şi plus cã tot cãutând, a observat cã nu mai avea acel dor, acea taina, acel mister pe care îl dãdea muzica lui. Dar pare sã nu bage de seamã aceste senzații şi o porni mai departe sã caute sursa şi locul acelei muzici binefacatoare pentru el şi pentru inima lui.

Ajunse într-un ținut de unde nu mai putea sã iasã, în care toate erau la fel, în care îşi pierdu toate reperele, un ținut ciudat în care nu mai ştia de e noapte sau zi, întuneric sau lumina, daca merge la rãsãrit sau la apus. Încerca sã se întoarcã dar pierdu definitiv orice drum de întoarcere şi orice reper. Ba mai mult, când voi sã faca un pas înapoi, se afundã cu piciorul în acele mlaştini înşelãtoare acoperite de iarbã şi nu mai putu sã meargã mai departe, de parcã totul ar fi fost pentru el sortit sã îl omoare. Se afunda tot mai mult în mlaştina aceea şi nu mai putea sã iasã. Disperarea îl cuprinse, nu mai ştia ce sã facã, sa prindã putere sã se salveze, pentru cã vedea cum mlaştina aceea îl cuprinde tot mau mult şi el nu mai are nicio şansã sã se scape.

Gãsi ca prin minune o creanga de copac de care se agãțã în disperarea lui şi cu eforturi supraomeneşti încercã sã iasã de acolo. Şi de nu ar fi fost bunul Dumnezeu, pânã la urmã nu ar fi reuşit. Dar birui şi de data asta. Din mlaştina aceea scãpã dar nu mai ştia cum sã meargã mai departe. Îşi dãdu seama cã auzise o muzicã înşelãtoare de ajunse sã se rãtãceascã în felul acesta, dar nu avu ce face trebui sã orbecãiascã câteva zile, pânã sã gãsească drumul de întoarcere. Ajunse ca din întâmplare chiar în locul de unde plecase şi auzi aşa ca din depãrtare muzica cea adevãratã, care era muzica inimii lui şi a dragostei lui. A salvãrii lui.

Ar fi vrut sã meargã mai departe, sã ajungã la cel care cântã, pentru cã dorul în el creştea aşa de tare şi nu-i dãdea pace pâna ce nu s-ar fi sculat şi ar fi inaintat. Însã era prea obosit, prea supãrat pe el, cã putut sa se rãtãcească în felul acesta. Trebuia sã se odihnească, altfel ar fi murit din cauza

efortului. Dormind aşa, auzi dintr-o datã douã muzici la fel care se suprapuneau una peste alta. Una era cea adevãratã care îl vindecase şi cealaltã era ca un fel de imitație a primeia şi care îl dusese la rãtãcire şi aproape de moarte. Stãtu foarte mult sã le asculte pe amândouã ca sã poatã sã facã deosebirea dintre cea buna cea rea. Şi se întrebã:
- Oare cine încearcã sã imite muzica asta? Oare nu-şi dã seama cã face un lucru rãu cântând aşa?

Însã el nu ştia cã acea muzicã care se suprapunea era ecoul primeia care se întorcea la cel care cânta pe o altã cale şi asta îl dusese la rãtãcire pe împãrat. Când toate se limpezirã în mintea lui şi când muzica aceea divinã se auzea de una singurã, o porni la drum din nou cu forțe proaspete şi cu o şi mai mare încredere în el însusi.

IV

Merse condus de muzica lui pânã ce ajunse în fața unui zid de netrecut. Când se uita în sus nu mai putea sã vadã decât cerul, aşa era de înaltã stânca aceea din piatrã pe care în mod normal ar fi trebuit sã o depãşeascã. Se duse în dreapta o bucatã de vreme, gândindu-se cã poate exista o cale de a ocoli acea stâncã dar vãzu cã dacâ se îndepãrteazã pierde acel sunet atât de frumos şi nu mai are nici o cãlãuzã care sã îi arate drumul. Fu nevoit sã se întoarcã din drum şi sã ajungã din nou acolo de unde plecase, acolo era locul unde se auzea cel mai tare muzica lui. Merse şi în partea stângã o bucatã bunã de zi şi aici pãți la fel şi a trebuit sã se întoarcã.

Aşa cã se vãzu nevoit sã escaladeze acel munte de piatrã aşa de abrupt pentru cã numai în felul acesta putea sã se îndrepte şi sã fie tot mai aproape de muzica lui. Urcuşul acesta era aproape imposibil de fãcut şi trebuia sã se odihneascã pentru cã efectiv îl lãsau puterile. Se temea, ce o sã facã atunci când nu o sã mai auda muzica, dacã este pe un drum greşit? Dacã o sã se facã noapte şi el nu o sã mai vadã ce face. Trebui sã se opreascã de nenumãrate ori ca sã se odihneascã. Însã a observat un lucru tare ciudat, cã atunci când se oprea muzica tãcea. Dacã el se chinuia sã escaladeze muntele, muzica era tot mai tare şi mai mare, ca o dorințã care

creştea în el şi-i dãdea putere sã urce şi sã meargã mai departe orice ar fi.

Muzica aceea era în el însuşi în primul rând pânâ sã fie în afara lui. Şi dacã se oprea, se opera şi muzica şi parcã nu mai avea putere sã mai meargã, i se sfârşea vlaga şi puterea în el ca sã facã încã un pas pe muntele acela asemenea alpiniştilor care escaladeaza cele mai mari şi mai periculoase înãlțimi. Aşa trebuia sã facã şi el, şi nu trebuia sã se lase învins, nu trebuia sã renunte . Pentru cã acest drum devenise pentru el o chestiune de viațã şi de moarte. I se pãrea cã dacã nu se duce sã vadã ce se întâmplã cu muzica aceea şi de unde vine şi cine o cântã, viața lui nu mai avea nici un sens, muzica aceea era esențialã pentru el, era muzica vieții lui, care îl fãcuse sãnãtos. Care îl scãpase de la moarte.

Era un fel de ambiție bãrbãteascã pentru propriul lui orgoliu şi pentru propria lui putere lãuntricã, sã ducã pânã la capãt acest drum început de el. Nu avea rãbdare nici sã se odihneascã prea mult timp pentru cã i se pãrea cã acolo sus va trebui sã gãseascã pânã la urmã tot ceea ce el cãuta. Asta voia sã afle şi cu forțe noi trebuia sã urce, sã se ducâ, sã meargã mai departe, orice ar fi şi orice s-ar fi întâmplat. Trebuia sã izbândeascã, trebuia sã facâ asta, nu avea voie sã renunțe sau sã dea înapoi. Cale de întoarcere nu mai era pentru el. Cu cât înainta spre vârful muntelui cu atâta se apropia şi mai mult de muzica lui, aşa de draga şi care îi dãdea putere.

Observa cã aici nu mai era nici searã, nici nopate, nici dimineațã, ci era o permanenta zi, aşa cã nu mai ştia câte zile a mers sau a stat, nu mai avea nici o noțiune a timpului, pentru cã aici timp parcã nu mai era.

Dupã chinuri îndelungate ajunse cu ajutorul lui Dumnezeu pânã în vârful acelui munte care era undeva în afara aceastei lumii şi în afara acestui timp pe care noi îl trãim. Aşa i se pãrea lui ca este. Acolo sus depate de aceastã lume, tocmai în vârf, dãdu peste un castel plin cu grãdini înflorite, cu pomi, era o gurã de rai, dar nimeni, absolut nimeni nu trãia în acea grãdina, ce pãrea sã fie pustie. Erau numai flori, copaci, şi ierburi, stânci de piatrã, nici țipenie de pasãrea nu zbura pe acolo şi nici țipenie de om nu se vedea a fi.

Când cãlcã în interiorul castelului muzica aceea tãcu. Şi el se simți nedumerit, nu ştia încotro sã mai meargã, nu mai era ghidat de nimic. Şi pentru cã tot nu avea ce sã facã cu acest interval de timp, începu sã cerceteze grãdina aceea minunatã, ca sã se familiarizeze cu acel loc şi cu acea privelişte. Numai cordoane de copaci seculari care te înfiorau cu acea mãreție a înãlțimii lor dar şi cu acele rãdãcini care veneau parcã de undeva din inima pãmântului. Castelul era aşa de ciudat, totul sãpat în stâncã, în piatrã, parcã ar fi fost unul din cele mai îndepãrtate timpuri sãpat de nişte uriaşi.

Şi peste tot numai flori, numai flori care fãceau ca aceastã grãdinã sã fie cel mai frumos loc de pe pãmânt sau mai degrabã din afara lui. Deodatã simți cum în apropierea lui se aude încet, parcã stingându-se muzica şi tresãri. Îl înfiorarã aşa de tare aceste sunete aşa de firave, cã pentru câteva momente avu un tremurat în tot corpul. O emoție nedesluşitã şi netrãitã îl apuca brusc şi câteva picãturi de sudoare îi moleşi corpul încordat. Avu o uşoarã senzație de leşin şi mâinile îi tremurau fãrã sã le poatã controla.

De data aceasta muzica era aşa de linã şi de înceatã, abia se auzea şi el se sperie şi se minunã, nu ştia ce sã facã ,unde sã se uite, unde sã priveascã, îi veni sã priveascã în sus şi vãzu un cer aşa de senin, aşa de albastru. Parcã s-ar fi deschis acolo porțile cerului şi el nu trebuia decât sã pãşescã şi sã înaninteze cu putere, atât.

Se uitã în jur şi nu ştia de unde vine muzica aceea a lui, se duse mai apropape de un loc ciudat şi parcã pustiu, acoperit cu multe rãdãcini şi care nu avea nici o flare care sã creascã pe ele. Erau nişte rãdãcini vrãjite, ciudate, demonice, care erau crescute cu atâta ciudã şi atâta urã, sã acopere ceva ca sã nu mai iasã la viațã.

Muzica aceea în surdinã, lipsitã de viațã, se auzea de acolo din interior, de sub crengile acelea aşa de urâte care sufocau sufletul acela ce cânta acolo. El se duse repede şi cu cuțitul pe care îl purta permanent la el tãie tot mai multe crengi, tot mai multe rãdãcini uscate, pânã ce ajunse în mijloc şi acolo când se uitã ce-i vãzurã ochii? Era o pasãre mãiastrã care cânta prinsã în cregile acelea care o strângeau şi o acopereau ca sã o sufoce, ca sã o omoare. Şi ea trebuia sã cânte, ca în

felul acesta sã poatã sã se opunã crengilor care o strângeau care o sufocau. Numai aşa putea sã trãiascã. Numai în felul aceasta putea sã respire.

Iar împãratul anjunsese într-un fel la timp sã o salveze pentru cã ea nu mai putea sã reziste încã mult timp în aceastã stare de sechestrare. Împãratului nu-i venea sã creadã cã vedea aşa ceva. Luã pasãrea eliberatã de acolo, care era abia vie, abia de mai rãsufla, pentru cã rãsuflarea ei era numai cântecul acela care o fãcuse atât de vestita în toatã lumea numai ca nimei nu ştia cã era cântecul ei de supravieţuire.

O duse şi o aşezã pe cea mai frumoasã floare care creştea în interiorul castelului şi când o puse acolo sã o admire pentru cã împãratul simţea cum nu se va mai putea lipsi vreodatã de pasãrea aceasta minunatã care îi salvase viaţa şi mintea de la nebunie, pasãrea aceea se tranformã într-o împãrãteasa, într-o prinţesã, de o frumuseţe cum nu mai vãzuse el niciodatã. Era frumuseţea asemãnãtoare împãratului, pentru cã prinţesa aceasta semãna perfect cu împãratul acesta tânãr şi puternic.

O vrajã ciudatã o fãcuse, o tranformase pe aceastã fecioarã, pe aceastã prinţesã în pasãrea care era ţinuta strâns în crengile urâte, care cu timpul deveniserã cea mai înfricoşatã închisoare pentru ea. Era prea frumoasã, prea deşteaptã, inteligentã şi dreaptã şi nu era suferitã şi accepatatã în lumea în care trãia, din cauza inteligenţei ei şi a frumuseţii ei, a dreptãţii ei, pentru ca era şi ea la rândul ei fiicã de împãrat şi tebuia sã impãrãţeascã peste un alt imperiu, mulţi nu puteau sã o accepte, se temeau.

Era atâta de frumoasã şi de cuminte şi în fecioria ei avea o putere şi o forţã a gândirii de nepãtruns. Aceastã perfecţiune şi aceastã frumuseţe i-a adus numai necazuri, era tot timpul in pericol, dar stârnise uimirea întegii lumi. Stârnise de asemenea şi nenumãrate invidii, iar oamenii rãi din imperiul ei s-au adunat împreunã şi au reuşit sã facã prin forţele lor demonice aceastã vreajã prin care ea era înlãnţuitã şi condamnatã la chinuri veşnice parcã, la chinurile iadului. Oamenii aceia rãi care erau aşa de mulţi nu au putut sã accepte perfecţiunea ei din toate punctele de vedere şi au reuşit sa o îngenuncheze. Dar pentru cã era perfectã, şi de

neânvis, asemãnãtoare îngerilor lui Dumnezeu, lupta ei însemna sãnãtatea milioanelor de oameni.

În durerea ei mare şi puternicã numai aşa putea sã supravieţuiascã şi sã se opunã acelor crengi care o strângeau, numai ca ea nu ştia cã acel cântec al ei se auzea pânã la marginile pãmântului. Nu ştia cã acel cântec al ei fãcuse sãnãtoşi miloane şi milioane de oameni, nu ştia cã prin melodiile ei de supravieţuire, ajunsese atât de faimoasã, minunatã, anonimã, care dã sãnãtate oamenilor prin muzica ei şi cu cât se lupta mai mult sã nu fie sufocatã de crengi cu atâta cântecul ei era mai puternic si mai viu. Nu ştia cã milioane de oameni deveniserã sãnãtoşi la minte şi la trup din cauza aceastui cântec al ei.

Dar numai unul singur se dovedi a fi vrednic sã ducã aceastã cãutare pânã la capãt, sã afle cine este cea care cântã aşa şi sã vinã şi sã o salveze. Acesta era împãratul, asemãnãtorul ei, ca un frate, care o luã de soţie şi conduserã pânã în ziua de astãzi acea împãrãţie în care toţi oamenii sunt fericiţi.

ALBASTRUL CERESC

Ilinca trăieşte o stare a unei picturi pe care încă nu a creat-o dar o poartă în inima ei ca pe o comoară şi încă îi e frică să nu o distrugă dacă o aşterne pe pânză. Trăieşte acest sentiment, dar mai întâi trebuie să epuizeze trăirea ca să o poată reconstrui la dimensiunile cerului care-l poartă pe umerii ei. Ea trăieşte şi simte că este însăşi pictura ei.
Ilinca pluteşte şi cântă deşi cuvintele ei parcă sunt un fruct, o sămânță ce a strâns în ea doar albastrul ceresc gata să inunde din mintea ei pământul ce vine să îmbrățişeze cerul într-o explozie a luminii de dincolo de univers.
“Parcă fug de mine însămi atunci când mă gândesc la cer. În acelaşi timp aş vrea să adun tot albastrul ca să pot să fug de aici într-o altă lume care să fie lumea lui Dumnezeu. Şi pentru că aici nu văd decât acest gri care e pretutindeni, e prea mult gri pe stradă, devin doar un personaj îmbrăcat în haine gri, parcă aş deveni însăşi oamenii cu hainele lor.

Aş lua aceste culori pe care eu le văd şi nu aş vrea decât să scap de ele şi să creez eu însămi altele, dar nu pot să creez eu însămi alte culori şi atunci îmi pot alege una care să fie a mea şi numai a mea. Trebuie să fie aceea când vreau să mă înalț. Dacă eu acuma închid ochii, ce se întâmplă cu mine?

Poate că nu mi se întâmplă nimic dar atunci văd ceva. Eu nu devin decât un copil, o copilă care fuge, fuge, aleargă departe, departe, departe de acest gri care fuge după mine şi eu fug şi mai departe de el. Culoarea asta devine în mine doar un om sau mai mulți oameni care au încetat să mai fugă după mine ca o singură imagine. Atunci stau cu ochii şi mai închiş şi cu această imagine în minte îi strâng şi mai tare aceşti ochi,

care nu vor să mai vadă oamenii ce stau aplecați la cozi, la rânduri, care oftează şi fac ceva, fac ceva, sunt tot mai gârbovi şi mai mici, mă tem.

Pictez, da, pictez în mintea mea, parcă aş vrea să stropesc cu cer peste tot şi pământul pe care eu îl calc să fie doar nori, doar albastru. În această metamorfozare să devin cer împreună cu cei pe care eu nu mai voiam să-i văd, nu mai voiam să mai fiu cu ei pentru că erau prea mici în imensitatea aceasta de sticlă, de imagini ce-mi taie ochii, privirea, liniştea, de griurile metalizate de la maşini, de la uşi, de la sârmele agățate peste tot şi nimeni nu le mai vede.

E ca şi când o forță în mine s-ar fi revoltat să nu mai vrea să mai facă nimic decât să tragă de perdeaua cerului şi să acopere griurile metalizate. Sunt mai departe cu ochii închişi ca o fugă, ca o scurgere, ca o revoltă, ca o stare a mea care refuză să mai vadă acest gri care aşteaptă mereu să calc pe el şi prin el şi să ajungă el cu mine la capătul cozii unde eu am rezolvat ceva sau am dat ceva.

Cerul continuă să fie în mintea mea mai departe ca o salvare. Eu chiar pictez în minte şi mă văd plutind undeva foarte departe în timp, în eternitatea memoriei şi a conştiintei mele, şi de aceea nu mă îndoiesc că aceste imagini o să le găsesc puse la locul lor şi peste câteva sute de ani când eu poate aş fi vrut să mă întorc, dar nu o s-o mai pot face pentru că atunci voi explora acest mister care acuma vine peste mine cu puterea acestui albastru.

Da, parcă vreau să pictez în aşa fel încât toate aceste maşini, blocuri, avioane, oameni, pământ să fie doar cerul care este acuma în mine.

Da, trăiesc fără să vreau imaginea aceea de atunci, din copilărie când eram aşa de mică şi păzeam oile. Da, oile erau de mult plecate prin iarbă sau prin porumbi pentru că eu devenisem cer. Eu eram imaginile acelea care se năşteau atunci din norii cerului şi le urmăream geometria. Pământul parcă se răsturnase şi eu nu mai eram decât cerul acela care nu mai putea să mai atingă câmpia, imaşul , soarele , casele care şi aşa erau mici şi neînsemnate.

Până dincolo de mine, cerul alerga în formele lui şi eu alergam cu formele mele după el. Asta fac de atunci, mereu

port în mine peste umărul meu stâng zborul acela. Eu mă opresc în mintea mea la el, în mine e doar cer, e doar cer, eu sunt în zbor cu norii, cu mine ce nu pot fi decât un copil care nu înțelege prea bine ce se întâmplă, de ce suntem aşa de mici şi ne construim aşa de mult palate fără de care nu mai putem respira dar în felul acesta nu mai putem să vedem.

Trăiesc această orbire de care vreau să scap.
Eu nu vreau decât această lumină care este acum şi aici şi unde cerul aruncă lumina lui pe umărul nostru stâng şi noi trebuie să facem această întoarcere de la inimă la umăr unde cerul parcă ne-a pus razele lui albastre şi apoi în sus către el, pentru ca albastrul acesta al nostru este crația Lui care a venit să picteze lumea în culorile infinitului. Cerul poarta în el urma paşilor Lui.

Da, asta făceam ieri, încercam să pictez pe zidul unui bloc care îmi este mereu în minte, pentru că este blocul meu, o urmă de pas albastru care este pasul Lui care a venit să îmbrace lumea în culorile cerului. Acuma nu este decât cerul pe pânza din fața mea, care a devenit cerul minții mele şi eu mă plimb de la cer la gând, de la pânză la culoarea aceasta care este acum aşa de prezentă în mine de parcă cerul cu trupul meu şi cu mintea mea nu am putut deveni decât o singură culoare, albastrul infinit al Lumii de dinclolo de lume."
Ilinca paşeşte şi nu se uită în urmă.

Nu vede decât cerul din inima ei şi abia aşteaptă să ajungă acasă să zugrăvească cerul ce l-a pictat deja peste oamenii din inima ei.

CĂLĂTORIE

Aş vrea să călătoresc cu două mii de ani în urmă si apoi cu două mii de ani în viitor, să-L văd pe El, cum vine şi cum plânge, cum moare şi se-nalță, apoi se-arată celor ce-l iubesc, ce cred în El, să-L văd cum vine asemeni trăsnetului ce vuieşte până-n zări…

Ah, dacă aş putea gândi până dincolo de timpul meu, dacă această distanță aş putea s-o fărâm şi să ies din linia periculoasă a timpului, dacă aş putea să văd lumea aşa cum a fost, cum este şi cum va fi, dacă L-aş putea vedea pe El înconjurat de îngeri, prezent în creația asta minunată a lui, dacă aş putea să înțeleg, că tot ce a făcut El nu este atât de neînțeles pentru mine, pentru noi, pentru toți…

Să zicem că eu m-am născut cu două mii de ani în urmă şi sunt o femeie ca multe femei care au auzit de El, care s-a îndrăgostit de El, de frumusețea Lui de la prima vedere, sau poate că s-a îndoit de El, dar a cugetat mult până să-L accepte, să zicem că eu sunt una din acele femei, care mereu sare în întâmpinarea Lui, mereu Il caută şi-l urmăreşte pe unde merge, nu-L slăbeşte din ochi nici o clipă, chiar uneori prea insistentă, prea cicălitoare, atât de insistentă încât, altora le pot părea nesuferită şi totuşi nu mă dau în lături, nu renunț, insist până în pânzele albe să mă țin de El.

Să zicem că nu am nimic, nici soț, nici copil, nici casă, să zicem că am doar părinți care mă huiduie că m-am dus după El, după El…să zicem că sunt atât de insistentă , încât, încât nu-mi scapă nimic de la El, nici un cuvânt, nici o vorbă pe care o rosteşte, nici o faptă pe care o săvârşeşte pentru ceilalați…să zicem că ştiu totul, totul despre El, atât cât se poate omeneşte şti, stând lângă El, să zicem că eu nu pot rosti nici măcar un singur cuvânt , pentru că eu nu pot vorbi, nu pot vorbi cu El, o

singură privire e totul, e totul pentru mine, o singură privire de-a Lui… nu facem decat să ne privim, El să vorbească iar eu să ascult, să ascult cuvintele Lui mereu, nici o întrebare nu aş putea să-i mai pun, absolut nici una pentru că El, El cu tot ce face, prin simpla Lui prezenţă în preajma mea şi eu în preajma Lui e totul pentru mine…

Dar mi s-a întâmplat odata ceva…eram dezamăgită. Mereu eu, eu, eu insistam, eu eram cea care voiam să rămân, eu depuneam eforturi din răsputeri să mă ţin după El, să-L ascult, să-l privesc, să-L văd, îl urmăream când mergea să se culce şi când dormea…

Odată m-am ţinut după El, dar dintr-o dată L-am pierdut şi L-am înţeles că vrea să fie singur să se roage, m-am întors unde ştiam că se va întoarce şi din nou am stat trează toată noaptea să-L aştept, să-L văd, când va veni, căci mă simţeam în siguranţă când era El acolo, între noi, dar un lucru mă supăra foarte tare şi eram tristă din cauza asta, oricât de multe eforturi făceam, nu puteam sta niciodată de vorbă cu El, îmi era întotdeauna jenă de apostoli iar atunci când eram înconjurată de oameni, era cumplit de aglomerat iar eu, eu voiam să vorbesc cu El între patru ochi şi chiar aşa, chiar de la distanţă, El nu-mi adresa niciodată nici un cuvânt, eram tristă, mereu tot mai tristă şi deznădejdea coborâse peste sufletul meu până când într-o zi mi-am zis :<nu are rost să mai continui, oricum totul este în zadar, El nici nu ştie măcar că eu sunt aici, nu are timp să vorbească cu mine, nu-mi dă nici o atenţie, oricât de bine m-aş simţi împreună cu toţi, eu sunt singură, pentru că El nu-mi adresează mie nici un cuvânt, nici un cuvânt, doar privirea, de multe ori privirea Lui este teribilă. Simt că de această privire nu aş putea să mă despart …dar am să mă duc singură să plâng, am să-L port tot timpul în amintire, dar cu durere în suflet că mie, mie personal nu mi-a adresat niciodată nici un cuvânt, El a vorbit mereu numai mulţimii.

Şi atunci am plecat, L-am văzut cum s-a uitat la mine fără să-mi spună nici un cuvânt dar a înţeles că plec şi m-a lăsat…M-am dus îngândurată şi tristă, plângeam, m-am dus în munţi şi m-am aşezat sub un smochin, acolo plângeam, plângeam, eram atât de singură, nu ştiam încotro s-o apuc, unde să merg, nu-mi venea să mă întorc la El pentru că-mi era

singurătatea şi mai mare, dar unde să mă duc ? Mă simțeam atât de singură şi tristă, am stat mult şi m-am rugat lui Dumnezeu, nu ştiam că Lui m-am rugat, că El era Dumnezeul meu, nu puteam înțelege asta, iar El ştia totul, absolut totul despre mine, fără ca eu să bănuiesc ceva. Am plâns sub umbra smochinului până seara, când apunea soarele. Stăteam ghemuită, cu spatele rezemată de copac, când aproape să ațipesc, am simțit o mână ce mi-a atins uşor umărul…şi nici un cuvânt…tăcere…eram doar noi doi…nu stiu cum a ajuns la mine. S-a uitat în ochii mei şi m-a întrebat :<de ce ai plâns ?>

M-am uitat la El şi nu am schițat nici un gest, nici un cuvânt nu am spus, am lăsat să se aştearnă din nou tăcerea, tăcerea dintre noi şi mă uitam în pământ. S-a pus jos lângă mine şi mi-a zis :<nu vreau să pleci, vreau să fii lângă Mine, aşa cum ai fost mereu şi cum eşti şi acum, nu vreau să te îndepărtezi, vreau să fii peste tot unde sunt Eu. Ce frumoasă e pustietatea asta, ai ajuns fără să ştii, chiar în locul unde mă rugam Eu. Stiu cum mă urmăreai să afli cum mă îndepărtam nopțile, ştiu totul despre tine şi nu vreau să pleci, vom sta în noaptea asta şi vom vorbi împreună despre toate întrebările lumii, despre tot ce vrei tu.>

Şi El a început să scrie cu degetul pe pământ cuvinte încă neînțelese de mine.

Parabolă

Un tată avea un fiu. Trăiau în mijlocul codrului, izolați de oameni. Avea o bibliotecă mare cu cărți, în care era adunată toată inteligența omenirii.
Într-o zi tatăl l-a chemat pe fiu şi i-a zis:
-Trebuie să pleci între oameni. Dacă vei fi acumulat destulă înțelepciune va trebui să ştii de ce te-am trimis şi ce anume trebuie să faci, dar nu uita un lucru: încearcă să nu te rătăceşti şi să te pierzi pe tine însuți.

Atât i-a zis tatăl şi a plecat să-şi vadă de propriile treburi, în grãdina lui.
Fiul şi-a luat un catâr, ceva de mâncare şi încălecând s-a lăsat purtat în spatele măgăruşului. A ajuns într-un loc unde erau foarte mulți învățați şi a rămas printre ei. Cu timpul însă a observat că rămâne singur şi s-a hotărât să plece şi într-o zi chiar a şi facut-o.
S-a oprit în mijlocul unor oameni care nu aveau cărți dar aveau bani. A plecat cu grabă, mai ales că râdeau de el pentru că avea barbă, plete lungi şi avea alături un catâr.

A mers într-un alt loc, a gãsit oamenii unui sat care sufereau de sete şi s-a hotârât să care cu măgăruşul apă pentru oameni.
La început au venit foarte mulți să primească apă de la el, dar de la un timp au început să vină tot mai puțini până n-a mai venit nimeni.

Dezamăgit şi-a luat măgarul, a încălecat pe el şi a plecat fără să se mai uite în urmă şi fără să ştie unde şi încotro apucă.
Era aşa de dezamăgit încât nici nu mai putea să gândească.
A mers, a mers, a intrat în codru, a închis ochii şi s-a lăsat dus de picioarele măgăruşului printre poteci cât mai înguste care se pierdeau pe măsură ce înainta printre copaci.

A mers aşa în neştire, a adormit poate. Când s-a trezit era la apusul soarelui. Uitându-se în jur i s-a părut că vede o potecă. A mers, a mers pe ea dar s-a pierdut şi poteca prin desişuri. S-a hotărât să meargă deşi nu ştia încotro va ajunge, spera să ajungă la un sfârşit. A pus privirile în jos a rugăciune şi îşi îndemnă măgăruşul să meargă. Dar deodată a observat că prietenul său mut stă, şi întrebându-se, a înălțat ochii .

A văzut că în fața lui apăruse un zid care-i bara calea, zidul ducea până sus la cer şi se întindea atâta în lung cât şi în lat de nu-l puteai cuprinde cu privirea .

-Nu, nu pot să merg înapoi, chiar de m-am rătăcit. Sub nici o forma înapoi nu mă mai întorc, fie orice ar fi. Nici nu ştiu unde aş putea ajunge iar. Sunt atât de obosit şi mi-e atât de somn! Am oboist să mai umblu atâta.

S-a aşezat jos la pământ şi a adormit.

El nu ştia că dacă ar mai fi mers la stânga sau la dreapta ar fi desoperit scările care ar fi dus până sus şi de acolo ar fi putut să vadă grădina care era mărginită de zid. Dar scările se puteau urca înainte de lăsarea întunericului iar tânărul a adormit în noapte.

După multe zile şi nopți de căutare alergând după o căprioară care s-a speriat de el descoperi o altă parte a zidului care avea o scară dărâmată de vreme şi uitată de toți, pe care se cățără în cea mai mare disperare de ea. Reuşi să ajungă până sus pe zid şi rămase agățat acolo până ce avea să vină cineva întâmplător din cetate şi să-l descopere şi să-l salveze.

Era cetatea care o visa în fiecare noapte să existe, era cetatea departe de lume, care nu exista decât în inima şi în închipuirea lui. Acum ceea ce percepea cu mintea de atâția ani de zile deveni realitatea în care putea să trăiască.

El nicioadată nu s-a mai întors pe pământ pentru că-l uitase cu desâvârşire.

Sentiment al vastităţii

Ilinca văzu crengile copacilor prin geam cum sunt în încremenire. Verdele acela îi inunda privirea şi avu sentimentul că şi copacii vor îmbrãţişa mai devreme sau mai târziu cerul. Felul cum atingea scãrile cu privirea era asemăntor unei frunze care nu mai voia să se îndrepte spre pământul care îi ţine copacul ci spre cerul înstelat sau albatru ce îmbrăţisează tot pământul într-o căldură mută şi plină de viaţă.

Trecerea aceasta de la un zid la altul , de la o singurătate la o altă singurătate, de la un tablou la un alt tablou, de la o imagine la o altă imagine şi apoi la albastrul cerului care se vedea printre geamurile prăfuite ale muzeului, o facură pe Ilinca să se agaţe de cer şi să nu-şi mai dezlipească privirile de acolo. Se rezema de zidul ce purta geamul care făcea ca peretele opac să aibă transparenţa luminii şi chiar dacă sticla era într-un fel murdară iar un păianjen se juca şi alerga zglobiu făurindu-şi aţa ca să mai prindă încă o muscă ca să nu rabde de foame sau chiar să moară, nu-i mai păsa atât de mult de clipa din trecut şi poate nici de clipa prezentă. Îi păsa doar de clipa ce avea să vină peste ea şi peste cei doi care căutau în această părăsire o fărâmă de cer care nu putea să fie decât în ei înşişi.

Căutau cu atâta încăpăţânare ceva pierdut poate pentru totdeauna, aruncat undeva într-un beci sau la gunoi, încât ea se transformã în revolta mutã şi într-o neputinţã de a lupta cu acest timp care vine ca un tanc peste sufletele noastre care sunt trecute la index.

Ilinca privi la un tablou întunecat ce se afla sub geamul ce purta în el lumina lui iulie şi căldura verii. Tabloul avea cracluri şi un alb atâta de ciudat parcă era din var, fără nici o strălucire, mai era şi căzut. “E vina artistului” a zis Alexandru, ştia ca tabloul acela era învechit înainte de vreme de ingnoranța altora. Tabloul semăna la fel de bine cu acest veac pustiu de spirit în care doar capitalismul îi mai poate schimba pe oameni din singurătăți împreună în singurătăți separate.

Ceva parcă pentru totdeauna pierdut avea să se releveze în tabloul acela al lui Luchian învechit şi înegrit de vereme, ceva atât de sensibil şi aparținând exclusiv spiritului, sufletului nostru fără de care nu vom putea fi nicioadata fericiți avea să fie prezent în această înegrire.
Şi cât de maiestuos avea să fie cerul din afara ei, din afara lor?

Ce teribil avea să fie ceva neştiu de noi care venea de undeva de departe din cerul albastru de vara care pătrundea cu atâta linişte şi cu atâta candoare prin geamul acela care respingea lumina sau o accepta cu atâta indiferență. Lumina care venea de undeva din cer pătrudea ca o tăcere dumnezeiască şi de peste tot prezentă se adresa tuturor celoc care puteau să o primească asemeni unei priviri care nu poate fi observată decăt într-o stare în care doar un artist poate să o cupridă într-o imagine ce o poartă în el şi poate să o pună în afară cu puterea unui vulcan.

Pentru că lumina are reverberațiile ei pe care le duce mai departe asemănătoare undelor, către centrul universului, unde sunt alte ordine şi alte rigori decât acestea ale uitării şi ale ignoranței. In momentul acela în mintea Ilincăi lumina pe care ea o contempla cu fereastra si crengile de afară se contopiră într-o pictură pe care o purta cu ea de foarte multa vreame. Tatăl lui Alexandru, care nu mai era aici, făcuse această pictură, imagine pe care ea o purta în ea ca pe un semn de întebare. Pictura era intitulată “Sentiment al vastității”. Privind spre fereastră, ea nu mai vedea fereastra, ea vedea tabloul acela care inunda tot spatiul în care ea statea . Percepea acest sentiment al infinitului care ne cuprinde privirea. Dar de ce acel verde şi de ce pământul acela care purta atâtea energii în el?

De ce verdele acela turcuaz, care avea atâta forță în pictură, care dădea atâta forță unei imagini? E doar o imagine

într-un album care aşteaptă să fie vãzut de cineva sau de către cineva anume pentru a fi privit. Bolta de deasupra tabloului făcu ca tot ce era acoperit să nu mai fie acoperit, până şi cerul parcă nu mai putea să stea undeva atâta de desuspra ci să vină şi să ne ocrotească.

Parcă nu era decât o plutire a verdelui care urca în albul plin de sevă şi de forțã al apelor care nu mai sunt ape . Pentru că ele nu mai sunt aici ci urcă prin această vastitate a minții undeva atât de departe încât nici universul nu mai poate să ne stea în fața, suntem mult mai puternici ca să nu mai putem călători atât de deprte, mult mai departe de această viață care ne strânge corpul într-o închircire de care ne temem şi de o moarte care ne înspăimântă şi vrem să o ocolim.

Ea privi mai departe la tabloul acela înegrit de vreme al lui Luchian. Îsi aduse din nou aminte de tabloul tatălui, de sentimentul vastității si nu mai vedea nimic decât verdele acela şi căldura soarelui şi cerul. Pământul, exprimat în tabloul inexistent în acea încăpere, dar în mintea ei atât de viu, era într-o proporție foarte mică si pamantul acela avea energii pe care autorul le marcase într-o formă geniala din punctul ei de vedere, prin culorile contrastante verdelui, galben ,portocalui, orange, asemeni bucăților de soare care ar fi putut să se scurgă pe pământ şi să facă în felul acesta să ia foc tot ceea ce ar fi putut arde, dar arderea asta nu era una fizică, ci era sub forma unor energii creatotare care tot ce ating fac să devină lumină şi forță, creație şi viața, putere, şi trecere din ceea ce este închis la ceea ce este deschis.

Repeta în interiorul ei: “sentimentul vastității”. Da, vastitatea nu poate fi decât un sentiment, o stare, dar o stare la fel de reală ca şi cea în care cânți sau dormi sau visezi sau mănânci, numai că trăim în felul acesta o altă realitate nu una concretă în care banalul ne înghite zilnic către ceva care ne plictiseşte ca în burta unui chit, asemănătoare lui Iona din Biblie.

Între pământ şi vast e o mare diferență, pământul este o sferă mică şi vastul este o sferă mare. Pământul este o sferă mică şi închisă, mică şi grea care ne indispune şi care ne trimite la întuneric, aşa cum este întunerticul acesta de acum, de aici, care protejează lumina care ar putea să curețe toată aceasta

întunecime care mie nu-mi place. Dar pământul acesta aşa de negru poate să aibă din cǎnd în când şi semințe puternice ce au în ele energi pe care oamenii le-ar putea culege cu mâna şi ar putea să le semene într-un pământ ales. Un alt inteles ne-ar putea cuprinde asemeni unei lumini. Poate că şi eu pot să fac asta sau încerc să fac asta. Iar pământul acesta aşa de mic, chiar dacă eu îl percep ca fiind aşa de vast intrat în atingere cu o sferă care este infinită, este sfera vastității care, pe care artistul a creat-o în culorile verzi, dar de ce nu albastre.

Dacă ar fi fost albastru aici, pe lăngâ negrul acesta parcă totul ar fi devenit cadaveric, gri urât şi poate că pe mine nu m-ar mai fi impresionat aşa de tare, pictura aceea nu as mai fi putut s-o rețin ca fiind esențială şi să mă joc cu ea în mintea mea, în felul acesta să mă gândesc la o nouă poetică. Dar aşa verdele ăsta care lasă să fie cuprins de albul luminii, dă senzația de cald, de viată, de putere, de forță.

Sunt într-un muzeu cu picturi ale marilor artişti aflați în părăsire tragică şi eu contemplu în mintea mea un tablou pe care nu l-am văzut în realitate aşa cum este ci i-am văzut doar poza, doar o poază de-a lui.

Am văzut tabloul acela uitându-mă prin fereastra aceasta. Verdele copacilor m-a trimis la imaginea aceea, sentimentul vastității. Da, sfera asta verde care înseamnă viața aici pe pământ nu poate fi altceva decât infinitul pe care eu nu-l pot atinge decât cu privirea, este ca o atingere a luminii care vine de departe. Lumina atinge undeva linia orizontului, şi eu plutesc, dar plutesc în închipuirea mea, dar oare tabloul acela aşa era sau eu făuresc acum o altă imagine care mă umple de forță, sau tocmai în asta constă măreția unui tablou că eu prin el pot visa la o imagine care este prezentă în mine şi în ceea ce sunt eu.

Dacă m-aş putea dezveli şi m-aş putea revărsa cu mintea mea asemeni unui film sau unei cărți, oare cum aş putea să arăt cu atâtea imagini pe care niciodată nu aş putea să le mai scot din minte singura mea sansă este arta mea daca vreau sa trăiesc forma sublimă de exteriorizare. Ilinca nu se putea despride de fereastră. Alexandru era într-o altã dimensiune, trãia propria lui plutire asemeni unei ferestre ce urma să o deschidă către vastitate.

Sfera vastitării cu sfera pământului par că nu se ating, aşa cum nu se atinge mâna mea cu sfera aceea a cerului, dar ele par că sunt împreună, şi ele vor fi împreună în permanență fără să se mai poată despărți niciodată. Eu cred, îşi zise ea că aici aşa cum suntem noi construiți, în întunecimea asta noi niciodată nu ne vom putea despărți de lumină, lumina va fi prezență în noi permanent dar nu e vorba numai de lumina aceasta a sorelui care este aici şi acum, de fapt nu este aici si acum ci este, este in pernmanență.

Ce-a vrut să spună tatăl lui Alexandru în pictura aceea, în care infinitul este incorporat în imagine, aşa cum este el privit, este infinitul din mine pe care eu îl vreau,îl percep. Sunt prezente două sfere pe care eu vreau să le văd ca intersectându-se dar tocmai în asta stă misterul că aceste doua sfere nu se intersectează, ci doar este sugerată această intersectare pentru că ele în imagine stau una lângă alta trăiesc una lângă alta, una în prezența celeilalte sub forma unei atingeri a privirii de departe, departele este sugerat aici, departele care devine aproape aici si acum.

Sectorul numit pământ este unul greu aşa cum e zidul aceasta pe care eu vreau să mă aşez sau vreau să-l am sub palmele mele, ca pământul pe care vreau să calc sau chiar calc este ca şi gândul meu, numai cã în tablou nu e sugerat cel care pluteşte în căutarile lui, în căutările unei idei, unor idei care nu se lasă aşteptate, asta este sugerată într-o altă lucrare, o suitã de lucrari trebuie incorporate aici. Ideea de aici este una grea aşa cum este viața, asa cum este o bucatã de piatrã sau ca tabloul acesta al lui Luchian pe care nu-l mai restaurează nimeni, cine ştie pe unde a stat, de s-a înegrit în halul acesta.

Oamenii când trãiesc în intunericul sãrãciei lor nu mai simt nevoia de frumos, viața devine un fel de realitate lipsită de frumusețea lui Dumnezeu şi nu mai existã nici un fel de trecere de la urât la frumos, de la mărginirea asta numitã pământ la infinitul cosmic care se pierde în infinitul verde luxuriant care face ca lumina să se descompunã în ceva de diamant care nu mai poate fi distrus. Cred cã verdele acela înseamnã puterea vieți care este infinitã. Verdele acesta care exprimă o poartã ce poate fi deschisã sau care este în permanență deschisã, este verdele copacului înflorit care poate înflori floarea cerului. Da,

sfera asta care urcã spre albul verde seraphic de la verdele înspăimântãtor şi oval ca o închidere, care ameninţã cu adîncimea unei spaime, dacã te adânceşti prea mult în nãmolul lumii prezente. Verdele acesta care are în el lumina în nuanţe albastre nu poate fi pentru mine decât o floare întoarsã cu radăcina în sus şi cu florile înflorite spre mine, e parcã floarea cerului ce-şi are rădăcinile în cosmos, de acolo îşi trage seva, viaţa şi puterea şi are petalele de floare aici unde sunt eu, unde pot eu să ating acest infinit care e prezent în mine la nivelul unei imagini, şi imaginea asta devine în mine salvatoare pentru că este puternica.

Ei, acesta este pânã la urmã infinitul, floarea aceasta care are rădăcinile în cosmos şi se lasă privită de mine, de Alexandru, aici şi acum într-o veşnică căutare a celui nespus de frumos. Infinitul e ceea ce purtãm în noi, fãrã sã putem atinge îl atingem doar cu privearea şi
privirea noastră devine infinită în această prezenţă în care suntem metamorfozaţi în cei care pot sã pãtrundã cu mintea într-o altã realitate care suntem noi şi ne indentificãm cu ea. Suntem chiar noi înşine acea realitate paralelă cu acestă lume constrângătoare care nu prea mai are nevoie de artişti.

Lumina aceasta pot spune cã e tabloul acesta pe care eu îl port în mine dar retezat cu un cuţit şi care păstrează doar această bucăţică mica a negrului care vrea sã fie alb, restul spatial infinit cu sfera lui ce vrea sã atingã cealaltã sferã este tãiatã şi aruncata undeva la subsol. Eu vreau sã creez mai departe prin sfera infinitã a lumii şi n-am să mă las intimidată de această posibilitate ca odată, cândva,îin viitor lucrarile mele sã fie aruncate la tomberon sau uitate într-un sobsol de muzeu ca acestea de aici. Oricât de durã ar fi confruntarea dintre spaţiul limitat al finitului cu spatiul infinit al minţii mele care poate percepe cosmosul ce se oglindeste în noi, sentimentul vastitãţii rãmâne în mine ca o speranţã sau o prezenţã. Chiar dacã pictura asta a lui Luchian este aşa de înegritã încât nu se mai vede nimic în ea, nu i se mai vede frumuseţea, meritã sã fii ca Luchian, ca Grigorescu, meritã sã fii ca ei.

Ilinca primi un raspuns în interiorul ei la o imagine pe care a reuşit sã o înţeleagã şi un rãspuns la ceea ce ar putea deveni în viitor, dar toate la vremea lor, ajunge zilei fericirea ei.

ARTIST

Astãzi am pictat din nou. Privesc culorile care-mi ies din mânã, parcã ar fi lumina din trupul meu. Şi totuşi , trupul meu stã, stã nemişcat şi priveşte lumina care pãtrunde printr-un loc neştiut, pânã departe în mine, într-o lume ce o port în mintea mea. Acolo eu cãlãtoresc cãlãuzitã de lumina aceasta venitã de pretutindeni, ca sã pot merge pe un drum neştiut încã de mine.

Pictez cu lumina aceasta care îmbrãtişeazã drumul întunecos pe care pãşesc uşor într-o lume lãuntricã. Da, acum vãd bine, eu nu mai sunt eu, eu sunt un copil, eu sunt o copilã ce aleargã îmbrãțişatã de luminã pe un drum lãuntric, în întuneric. Parcã aş cãlãtori spre moarte, dar o moarte ce mã duce la învierea copilului din mine care devine o fecioarã a cerului.

Copilul acesta se joacã cu lumina, întinde mâinile în sus şi zboarã, pluteşte peste drumul de sub picioarele lui, care devine prãpastie de gând, prãpastie de cuvânt. Lumina aceasta pluteşte copilul peste prãpastie, lumina aceasta din lumea mea lãuntricã pãtrunde în afarã, prin mintea mea, prin trupul meu şi eu transform culorile devenite luminã, în ceva ce nici eu nu mai ştiu, dar totul devine luminã în pulbere de culoare.

Duc mâna la frunte ca sã rostesc numele Tatãlui şi înalț ochii la cer. Dintr-o datã copilul din mine a țâşnit în afarã şi danseazã cu mine, parcã am fi doi, dar într-o singurã ființã, ce sunt eu. Înalț ochii la ceruri şi vãd norii albi pe un cer albastru violet ce îmbrãțişeazã pãmântul. Norii aceştia au început sã danseze în jurul meu şi eu îi priveam uimitã. Când m-am îndepãrtat puțin de ei din nori s-a format dintr-o datã chipul Lui, chipul celui ce a fost pe pãmânt.

Copilul din mine a început sã cânte iar eu am dus mâna la frunte sã rostesc numele Tatãlui şi sã fac semnul crucii. Atunci lumina parcã mi-a purtat inima şi mâna în acelaşi ritm. Culorile s-au adunat pe hârtie în pulbere de luminã şi au pictat chipul Lui

Am adormit cu pensula în mânã rostind numele Lui. Când m-am trezit, copila din lumea mea adâncã, cânta un imn de slavã închinat Lui.

O poezie frumoasã e aceea care mã face sã zâmbesc.

Ilina zâmbi şi privi cerul apoi se uită la oamenii din jurul ei, apoi din nou la cer şi îşi dădu seama că Dumnezeu este aici şi acum, este la timpul prezent în această lume care este creația Lui şi îşi zise atunci în gând cu nişte cuvinte care țipau în ea : « este aşa cum a zis Moise în cărțile lui, Dumnezeu este Cel Ce este !»

CĂPRIOARA

Ilinca era atât de fericită, în sfârşit singură , departe de lume, în munți, în seara de ajun, fără servici, fără colegi, fără maşini şi tramvaie. Numai mănăstirea cu zăpada care a cuprins-o în lumina nopții. Numai ea şi cerul, ea şi copacii, ea şi albul zăpezii. Asta îşi dorise din totdeauna să facă, să zboare, să râdă, să alerge de una singură prin noaptea asta, prin ninsoarea asta care-i inunda ochii de atâta sclipire. Nicăieri nu mai văzuse atâta strălucire de culori aruncate pe zãpada care devenea purpurie, roşie, violet, roz, albastru ceresc, albastru azuriu, alb noptatec. Asta se întâmplase cu mult în urmă, atunci când era copil, numai atunci de anul nou sau de Crăciun sau iarna, avea puterea aceea de prunc, să se bucure de ceva atât de frumos, de minunat, de miraculous, ca zăpada care nu se mai termina să-i inunde ochii, chipul, hainele şi sufletul într-o stare de bucurie fără sfârşit. Acum devenise pentru prima dată copil în adevăratul sens al cuvântului. Parcă lumea în care trăise o făcuse să fie bătrână, să îmbătrânească pur şi simplu înainte de vreme şi nu era vorba de o bătrânțe a trupului ci de o bătrânețe a sufletului ei, o bătrânețe periculoasă.

Era aşa de aproape de zăpadă, încât, ajunsă în pădure, îşi dori să dispară pur şi simplu în albul acela care nu putea să fie decât puritatea lui Dumnezeu, atunci când El a făurit lumea aceasta cu tot ceea ce este pe ea. Îi venea să chiuie, îi venea să râdă, dar nu putea cu glas tare, era singură şi atunci râse cu sufletul ei de fecioară îndrăgostită de cer, de univers, de glorii, de măreții fără seamăn, cu sufletul ei de mireasă fără mire.

Zăpada asta o îmbrăca pe ea şi tot sufletul ei într-o rochie albă a nunții fără sfârşit, de care nu mai putea şi nu mai voia să se dezbrace, pentru că ea se simțea acuma într-o lume

fantastică. Cerul era pe pământ, era ajunul, ceva se întâmplase în sufletul ei. Minunea asta de zi pe care o trăise, pe care o aşteptase să răsară, să se nască, să vină ca să o poată trăi, îi schimbase existența şi avea acum acea putere în ea, care nu-i mai dădea voie să mai sufere inutil. Copacii erau frații ei şi cerul pe care voia să-l atingă cu mâna, universul în care ar fi vrut să zboare.

Văzu nişte flori care nu mai apucaseră să înflorească, erau de-a dreptul înghețate şi se întristă puțin pentru că ea, se simțea asemenea lor, şi în inima ei nu mai apucaseră să înflorească multe alte lucruri, stări, idei, sentimente. Lumea în care trăia ea era aşa de ciudată, oamenii aveau relații nu mai aveau sentimente.

Acum era într-o altă lume fantastică, frumoasă, era lumea visului ei şi voia ca un miracol să i se întâmple din nou, să nu mai fie niciodată tristă, oricare ar fi fost viața ei, orice s-ar întâmpla pe lumea asta. Voia să aibă acest legământ cu ea însăşi, că oricât de mare i-ar fi durerea, să-şi aducă aminte de noaptea aceasta trăită acum, înainte de marea zi a universului, când ceva miraculos s-a întâmplat, s-au schimbat coordonatele acestei lumi şi omenirea aceasta a putut să fie gândită din altă perspectivă, decât aceea a morții şi a autodistrugerii.

Dincolo de tot ceea ce trăim şi gândim zilnic, frumusețea asta de acum are un sens, trimite la ceva cu totul şi cu totul unic, la această puritate pe care noi o putem trăi şi o putem simți pentru că suntem veşnici, pentru că El a vrut asta. O, cât de mult ar fi vrut să înțeleagă acest miracol al naşterii, al întrupării, dar mai ales al naşterii din nou, la o viață şi la o existență fără margini, care e una lăuntrică, ascunsă, tainică, şi numai întreaga tăcere a lumii o poate ascunde şi o poate descoperi.

Stând aşa în noapte, rezemată de copacul care nu putea să fie decât martorul a ceea ce a fost, ceea ce va veni şi nu a fost încă, voia parcă mai mult să înțelagă, să ştie, să simtă, să fie mai aproape de acel ceva neştiut care se ascunde nouă cu un alt înțeles al lumii. Puse urechea pe scoața copacului, voia să audă atunci în noaptea aceea când stelele şi luna erau lumânările aprinse care făceau zăpada să

strălucească în mii de culori, voia să audă ceva să înțeleagă ceva miraculos, ceva cu totul şi cu totul nou în viața ei.

Stând aşa cu urechea lipită de copac, mai întâi îi fuse frig, pentru că scoarța era rece dar apoi începu să se încălzească şi parcă să fie mai bine, auzi o zbatere, ca un puls , ca o zvâcnire în trunchiul copacului, parcă ceva urca de jos în sus şi voia să țâşnească în vârtejuri de neînțeles şi îşi auzi, îşi simți cum inima îi bate foarte tare. O emoție a cuprins-o, simțea cum ceva de nepătruns în această lume trece prin tot ceea ce înseamnă copac, zăpadă, zi, noapte, soare, lună. Prinse copacul în brațe, copacul acesta era la fel de singur ca şi ea, în această pădure plină de copaci. Şi ea trăia într-o lume plină de oameni şi în felul acesta singurătatea îi era pe zi ce trece şi mai mare. De ce, pentru ce? Voia atunci să fie aşa ca şi copacul acesta pe care îl luase în brațe, apoi se sprijini de el, se lăsă să alunece până ce se rostogoli în zăpadă şi stătu aşa cu fața în sus să privească cerul în noapte, luna şi stelele cum se rostogolesc pe el într-o mişcare statică. Dar pentru ea toate astea erau într-un dans, pentru că toate în felul lor încercau să strălucească mai tare pentru Cel Care le-au creat şi le-a făcut aşa de frumoase.

Vă dați seama, în noaptea asta de Crăciun ceva miraculos se întâmplă pentru toată această ordine, pentru toată această măreție pe care eu nu o pot înțelege". Zăpada era aşa de moale, dar pe Ilinca o prinse frigul şi simți nevoia să se scoale de jos, se rezemă din nou de tulpina copacului care o primise aşa de tăcut, să mediteze lângă el şi-şi zise:" aici este starea mea cea mai înaltă, în forma asta eu pot să înțeleg ce este acest miracol al lumii care-l cupride în mărginirea ei pe Cel Care a creat această lume".

Ilinca se uită din nou la cer şi la stele şi i se păru că o stea este şi mai mare şi mai mare şi mai aproape de ea, parcă vine spre ea, îi veni sâ râdă de propria ei închipuire pentru că ea îşi întredeschise ochii intenționat ca să poată să simtă această iluzie şi cum se juca aşa cu această lumină tainică a nopții şi a stelelor, şi a zăpezii, deodată auzi un foşnet deosebit de lin. O tresărire şi un îngheț o electrocutară de sus până jos şi un gând o făcu să se cutremure:"un om!!" Parcă cineva îi pătrunse taina, îi intrase cu brutalitate în sanctuarul ei, în

labirintul ei, în ceea ce ea avea mai bun şi mai sfânt pe lumea asta, în taina asta în care ea cugeta la ceea ce este cel mai greu de înțeles, şi de neînțeles pe această lume, naşterea Lui, naşterea Lui care este aşa de tăcut, aşa de trist, aşa de măreț, aşa de magnific, aşaaa de …nu întoarse capul, stătea lipită de copac, parcă ar fi vrut să se facă mică, mică de tot, să nu fie văzută, să nu fie simțită, îi era frică, foşnetul acela se mai auzi încă o dată aşa de lin în singurătatea ei mare, apoi tăcere, şi încă o dată…Ilinca privi înainte fără să clipească şi o văzu…cu capul înclinat spre ea, cu urechile mici, cu picioarele zvelte, cu trupul unduindu-se, cu blana perfectă, căprioara…se uita la

Ilinca, şi Ilinca se uita la ea, erau amândouă la fel de speriate, şi la fel de libere, la fel de libereeeee…să primească şi să privească frumusețea pădurii, frumusețea lui Dumnezeu. Ilinca nu mai putea nici măcar să respire …nu voia să se mişte ca să o facă pe căprioară să se sperie, şi să fugă.…mai durară câteva secunde în care Ilincăi îi era frică să facă un singur gest, căprioara întoarse capul în direcția opusă, făcu un pas, mai făcu unul, şi încă unul, după care dispăru printre copaci tot aşa de repede cum apăru.

Ilinca putu în sfârşit să tragă aer în piept şi rămase mută de bucurie şi de atâta frumusețe. Stătu aşa un timp fără să se gândească la nimic, voia pur şi simplu să fie la fel ca zăpada, urmele lăsate de căprioară, copacul de care stătea rezemată, frunzele care nu mai căzuseră şi erau acoperite de albul acela proaspăt nins, ca stelele şi luna, ca ninsoarea care cădea peste ea aşa de lin, ca acest frig, ca această căldură pe care o trăia, ca acaeastă noapte, ca acest firesc care se naşte, care există, în această frumusețe a Lui, care a creat tot şi în care El a venit să existe la fel cu noi.

Ilinca voia să fugă după caprioara aceea, voia să ia cu ea şi zăpada, şi stelele şi tot, tot, şi le luă, pentru că atunci în noaptea aceea a înțeles că frumusețea aceasta de aici şi de acum nu va putea fi nicodată distrusă, şi dacă sufletul poate să cuprindă în el această frumusețe şi dacă El, cel nespus de minunat, a venit să locuiască în această minune a creației sale, noi avem în noi ceva atât de măreț, încât măreția aceasta trebuie căutată de-a pururi pentru că este veşnică. Repetă aşa , într-una:”Dumnezeule, eşti măreț!”asta îi venea să spună

mereu, mereu, şi pentru că stătuse atât de mult în ninsoare, în noapte, o cuprinse dintr-o dată frigul şi cu aceste cuvinte în gând se îndreptă către interiorul mănăstiri cu fericirea că trăise un înțeles aşa de mare, încât avea să se hrănească din el toată viața. Ştia că frumusețea aceasta nu va putea să o uite nicodată.

Ilinca zbura cu sufletul şi plutea cu trupul prin zăpada care îi îmbrăca paşii şi gândurile în culorile ei transparente, spre mănăstirea de unde venise. Intră în biserică în haină de nuntă, pentru că începuse vecernia.

REGELE ŞI VIOARA LUI

A fost odată un rege călător care avea cu el o vioară de care nu se despărțea niciodată. Cânta splendid la ea şi toată lumea era uimită de măiestria lui. Dar a simțit nevoia să plece, avea în el un dor nebun să cânte infinitul. Dorința aceasta era atât de puternică, încât nimic nu mai conta pe lume. Şi a tot căutat, a tot căutat şi cu cât căutarea era mai aprigă cu atât dorul după infinit creştea. Dar infinitul nu era de găsit, infinitul era mereu prezent în el ca o prezență absentă. A rătăcit, a colindat prin lume cu vioara lui, dar dezamăgirea creştea tot mai tare. El parcă era pretutindeni dar oamenii nu-l vedeau. El era atât de singur, atât de singur printre oameni şi s-a hotărât să plece în pustiu.

A căutat şi aici cântecul lui dar de la un timp căutarea aceasta a lui nu mai era atât de puternică, dar dorința însă, dorul după infinit nu-l părăsi niciodată. Stând în pustiu a început să obosească şi cu cât trecea timpul cu atât ziduri de piatră creşteau în jurul lui, până când el se trezi îngropat într-un munte de piatră. A adormit în singurătate din cauza oboselii. S-a trezit odată şi când s-a uitat în sus, a văzut doar o singură stea care strălucea foarte tare, dar era prea obosit ca să gândească, să   se întrebe ce se petrece şi ce se întâmplă cu el, aşa că a adormit din nou.

Însă a visat un vis, el era un copil şi se striga pe el însuşi, „trezeşte-te, trezeşte-te, nu mai dormi.” El se trezi şi puse mâna instinctiv pe vioara şi începu să cânte, doar muzica ce i-o dicta copilul. Şi era muzica lui, muzica lui, ce nu putea să şi-o cânte.

În timp ce cânta el începu să se înalțe până la steaua aceea şi muntele de piatră să se topească din cauza muzicii.

El zbura, zbura prin tot universul şi cânta muzica lui, muzica lui. Universul deveni dintr-o dată altfel, altfel, timpul deveni drum de lumină ce-l conducea spre punctul de la infinit iar în urma lui se aşternu uitarea.

Legenda poeziei

I

Ilinca şi-a luat volumul de poezii, a sărit geamul camerei unde a dormit şi dădu în cerdacul casei. Era cald, parcă prea cald în întuneric. Stelele erau pe cer, luna nu apuse încă. Privi din cerdac lumea de afară, primind în faţă lumina lunii şi ascultă tăcerea din jur. Merse până la stupi şi ascultă zumzetul lor harnic.

Se hotărâ să plece. Avea în ea ceva îndărătnic ce o enerva mereu, ca un foc parcă, ca un îndemn etern de a se plimba, de a cunoaşte tainele nopţii. Auzi ţipătul cucuvaiei ce cânta într-un copac din curte şi se opri puţin vrând parcă să-şi lipească de memorie acest ţipăt în întuneric ce suna ca o avertizare dar şi ca o explozie a îndemnului din ea.
Sări cerdacul casei fără zgomot şi dezlegă poarta. Ieşi pe drumul de ţară şi cu ochii în lună plecă spre ieşirea din sat. O lătrară câţiva câini ceea ce o făcu să se sperie puţin dar îşi reveni şi plecă mai departe. Era îmbrăcată cu o rochie albă, lungă, lungă şi îşi trase pe deasupra pelerina neagră cusută de ea în ascuns.

Mai merse pe drumul de ţară gândindu-se cu ochii în lună. Îi părea rău că va împlini curând douăzeci şi unu de ani, îi plăcea mai mult să spună că are douăzeci. Îi era frică de viitor dar mai ales nu putea accepta ideea că va îmbătrâni, că nu va mai putea citi, studia, pierde nopţile în gândire şi meditaţie, dar mai ales gândul ce o frământa cel mai mult era că nu va mai putea căuta acel inefabil care o ţinea cu mintea trează spre ceva atât de tainic şi necunoscut care cuprinde viaţa într-o îmbrăţisare a luminii.

Trecu puntea peste pârâuaşul de la marginea satului şi se îndreptă spre drumul cu plopi, cu plopi înalţi, nu se auzea absolut nici un foşnet. Merse pe acest drum care-i plăcea aşa de mult, pe aici parcă regăsea o urmă de lumină ca o mângâiere, ca o alinare a suferinţei ce zace în fiecare din noi.

Fredona în gând primele acorduri din simfonia a cincea a lui Beethoven şi sălta cu paşi de zbor spre necunoscutul care îi dădea fiori de ghiață. Mergea pe drumul de țară cu plopi înalți şi era mulțumită că pe aici nu se va putea întâlni cu nimnei. Ar fi vrut să recite o poezie în razele lunii, dar se răzgândi şi merse mai departe. Îi apăru în minte imaginea carului cu boi, car încărcat cu fân scârțîind şi mergând încet pe drum cu stăpânul încălțat cu opinci. Îşi aminti de Grigorescu şi nu ştiu de ce gândul o duse la mănăstirea Agapia. Acolo ar fi vrut să stea mai mult timp şi să citească.

Drumul acesta ducea până la o casă din satul vecin, o coti şi o luă pe altul care ducea spre lac. Drumul pe care mergea mai avea doi plopi şi o fântână dar acuma fântâna era părăsită, îşi aiminti cu groază răcnetul de singurătate al acestor doi plopi când bate vântul. Şi se infioră. Ajunse însfârşit lângă lac şi ar fi vrut să găsească o barcă. Aici a fost una dar s-a stricat mai demult şi acuma lacul era gol, aşa i se păru Ilincăi. Merse puțin pe marginea lacului şi observă că luna de pe lac mergea o dată cu ea.

Se opri şi începu să cânte versurile din poeziile ei. Cânta încet şi lin parcă tot mai încet şi privea spre luna de pe lac şi la stelele din apă. Cântând îşi aduse aminte de volumul de poezii, îl deschise şi citi la întâmplare una. Ținea cartea în mână, se uita în întuneric, în apa lacului.

De fapt pentru ea poezia devenise curcubeu iar lacul, templul de lumină unde locuia poezia. Văzu luceafărul proiectat în lac, privea şi murmura versurile de lumină.

Privind la imaginea luceafărului in apă deodată văzu cum lumina s-a transformat într-o uşă de marmură iar scândurile răvăşite din barca de odinioară, se transformară într-un pod de lumină ce ducea până la uşă.

Deodată se simți uşoară, fără trup, se ridică şi merse câțiva paşi pe podul acela, se fâstâci şi se împiedică puțin. Abia atunci observă că pelerina îi căzuse în apă, în spatele ei. Se aplecă să şi-o ridice deşi nu-i era frig. Observă cum cineva i-o ridică din apă dar pelerina nu mai era neagră ci devenise albă. Ajunse la uşă, uşa era închisă, veni cel ce era lângă ea şi i-o deschise. O lumină puternică îi izbi fața iar dacă cel de lângă ea nu ar fi prins-o ar fi căzut în apă.

“Ține-te pe picioarele tale Ilinca, vei merge acum…”

Tresări pentru că era glasul cunoscut…Era prea multă lumină ca să ştie ce urmează.

Deşi s-a uitat spre el, spre cel care-i vorbea nu putea să-l vadă.

-Dar unde sunt? se auzi întrebându-se.

-Eşti în palatul de lumină al poeziei.

Ea tresări şi simți o moleşeală în tot corpul, era gata să cadă jos dar îi aduse el un scaun.

-Nu va trebui să spui decât un singur cuvânt şi toate porțile ți se vor deschide, iar lumina nu va mai fi atât de puternică pentru ochii tăi.

-Dar dumneata unde eşti, de te aud vorbind, dar nu te văd?

-Sunt aici, lângă tine, şi nu-mi spune dumneata, ai să mă vezi acuşi, dar acum du-te, eu te aştept aici.

Ilinca a plecat învăluită în alb spre poarta de lumină. Stând drept, primind lumina pe creştet şi în ochi, rosti cuvântul tainic ce nu şi-l putea spune decât cu teamă, în gând, în şoaptă. Deodată ochii ei radiară lumină, erau ca două stele puternice ce strălucesc întunericul din lăuntrul ei şi privind spre poarta ce era deschisă, întrebă acum cu glas tare:

-Dar unde este el?

El, ce stătea în picioare lângă scaun cu mult în spatele ei, îi răspunse:

- Noi nu-l putem vedea pe el căci suntem încă grei de trup, vom invia si atunci se va putea trai vederea pe care ti-o doreşti.

Ilinca se întoarse atunci spre cel ca un înger şi îndreptându-se spre locul de unde plecase îl recunoscu, era el, cel din inima ei, asemanator ei, pe care il purtase toata viata in inima si nu-l gasise.

El veni spre ea şi o îmbrățişă, o prinse de mână şi se îndreptară spre fereastră, o deschiseră şi priviră în adânc, departe. Acolo departe era întunericul.

-Vezi, îi spuse el, acolo, e pământul, uită-te aici, şi-i arătă fereastra. E oglinda din încăperea ta şi spune-mi ce vezi.

-Văd o casă, un drum de țară, cu plopi ce duce la casa mea, cu cerdac, e întuneric şi două stele ce luminează drumul, plopii, casele.

- Cele două stele, suntem noi aici, acum.

-Când privim, prin această fereastră…

-Dar cum am ajuns aici, întrebă Rafaelia?
-Ştii singură răspunsul, îl ai în tine, îi răspunse el.
-Şi acum ce facem?
-Închidem fereastra şi ne transformăm în lumină eternă în cele două stele. Vom fi singuri, împreună şi vom călători alături la El, pe drumul făcut din raze de soare.

Epilog

A doua zi Ilinca se trezi din somnul ei, lângă plopi cu acea cartea de poezii, pe care era scrisă povestea, cu un scris străin, udat cu lacrimi. Deschise şi gãsi pe prima paginã cuvântul tainic ce nu-l rostise decât în sine:"....."

Imaginea fereastrei

Ilinca mergea pe stradã şi plinã de revoltã la tot ce vedea urla în ea dupã salvare, dar cum îți poate veni salvarea dacã nu prin propriile tale gânduri şi prin ceea ce îți dã Dumnezeu, însã trebuie sã te zbați pentru asta.

" Suntem asaltați pretutindeni cu imagini care ne bulverseazã, care ne incitã, care ne provoacã, care ne umilesc, care ne fac sã vedem în noi doar o ființã decãzutã fãrã nici o posibilitate de salvare, de schimbare. Imagini care ne infesteazã mintea asemeni unui virus distrugãtor impotriva cãruia nu poți sã lupți , iar cel mai rãu, ataca acest virus însetat de moarte, în copii şi în tineri.

E ca şi cum noi nu ne-am mai putea trãi tinerețea şi copiii nu şi-ar mai putea trãi copilãria, e ca şi cum am fi dintru început bãtrâni.

Şi atunci imaginea strigã în cãderea ei dupã o altã imagine care sã o salveze, dupã o altã imagine care sã o purifice."

Ilinca se revolta în sinea ei şi, vorbind singurã numai cu ea, voia sã creeze ceva aşa de frumos încât sã spele toatã aceastã mizerie permanentã care e acuma în ochii ei şi de care nu se putea elibera. Şi continua sã gândeascã şi sã se zbatã.

"Arta trebuie sã devinã purificatoare, curãțitoare a minții, arta aceasta trebuie sã vorbeascã despre Cel care poate sã recreeze totul şi sã dea o nouã ordine lumii, arta trebuie sã exprime aceastã cãutare a noastrã şi a Lui, Cel care vine sã ne întâmpine, care vine sã ne salveze. Arta prin simbolul pe care-l propune şi pe care vrea sã şi-l caute, trebuie sã trimitã la El, la absolutul existentei Lui, care vindecã, care slãveşte şi care purificã. Iar purificarea aceasta nu e posibilã decât prin cruce. Aşa a vrut El, aşa a considerat El cã trebuie sã fie toate, în marea Lui înțelepciune.

Cum ar trebui sã înțeleg eu lumea? El a vorbit şi vorbeşte mereu prin toatã frumusețea din lume, prin tot binele

care e mereu prezent cu noi şi care ne salvează din nou, şi din nou, odată cu fiecare răstignire şi cu fiecare înviere a Lui.

Arta, arta, aceasta este menirea ei, să fie expresia acestei căutări a noastre, prin imaginea care purifica, nu imaginea care distruge, care ucide, care ne transformă în simpli utilizatori ai instinctelor.

Unde să privesc? Privesc către imaginea crucii care devine cosmos în lumea mea lăuntrică, imaginea lăuntrică a crucii pregăteşte sufletul să perceapă Învierea Lui, care înseamnă salvare. Starea de rugăciune a sufletului devine tainică şi ascunsă, tandră şi gingaşă, devine zbor lăuntric, un zbor mental spre Cel care chiamă mereu, care stă la uşă şi bate ca noi să răspundem. Dacă răspundem, sufletul nostru trăieşte învierea, învierea Lui şi a noastră. Aceasta trebuie să fie arta, acest zbor al învierii Lui peste lumea toată ce doarme sau priveşte parcă înapoi".

Ilinca merge pe stradă şi tot vorbeşte cu ea şi tot merge, se îndreaptă către biserică...şi tot merge grăbită pe stradă.

Punctul de la infinit

Ilinca nu mai putea de bucurie, abia aştepta să se întoarcă acasă şi să picteze. Ceea ce ea trăise era aşa de frumos încât soarele îl purta în interiorul ei ca pe cea mai frumoasă realitate. Nu mai simțea durerile de cap din cauza oboselii. Nici stresul acela care ți se imprimă şi în ultima fibră a corpului. Voia să uite de tot ceea ce însemna greutatea şi năduful zilei.

Intrase intr-o biserică oarecare, aşa îi plăcea ei să facă, să intre în câte o casă a lui Dumnezeu şi să se roage acolo, indiferent care i-ar fi fost locul. În biserică îşi găsea de cele mai multe ori simbolurile, gândurile şi imaginația ei curgea liber. Cât de bine izolate fonic sunt bisericile astea aşa de mici din mijlocul oraşului ăstuia atât de aglomerat.

Ilincai îi veni o idee, să se uite la Iisus Pantocrator. Îi plăcea aşa de tare icoana aceea încât ar fi vrut să zboare până acolo şi să nu se mai oprească, să zboare departe, până dincolo de pereții bisericuței şi să se îndrepte spre cer împreună cu Cel Care a creat toate. Îi veni în minte cuvintele acelea miraculoase din slujba prohodului, din vinerea mare: “Iisuse salvator, mergi la cer şi te aşează, lângă Tatăl creator”.

Asta tot repeta în mintea ei, în timp ce se învârtea uitându-se la cupola aceea atât de înatlă care îl zugrăvea pe Iisus binecuvântând lumea şi pe toți oamenii, întreaga creație pe care El a restaurat-o.

Cum nu mai era nimeni în biserică, femeia de la lumânări a plecat afară să mai curețe pe acolo, Ilina a întins mâinile la orizontală aşa ca la o încercare de zbor. A început să se învârtă într-un picior încet, încet ca şi când ar roti ceva nevăzut şi ar fi mimat un zbor de pasăre, uitându-se mereu la icoana aceea de pe cupolă, la Iisus salvatorul lumii.

Îşi închipui dintr-o dată că biserica aceea nu mai avea pereți ci erau alcătuiți din norii cerului. Din punctul acela de unde era Iisus, venea o lumină aşa de puternică, parcă ar fi fost lumina de dincolo de univers.
Dintr-o dată îi veni în minte ideea: ”Punctul de la infinit!!”
“Acesta este punctul de la infinit din matematică, asta studiez eu aşa de tare mereu, infinitul acesta care vine peste noi, de dincolo de lumea aceasta, infinitul care este lumea eternă a lui Dumnezeu”.

Îi părea aşa de rău că nu putea să continue această experiență a zborului şi că totul a fost doar în mintea ei. Nu mai avea răbdare, trebuia să ajungă acasă şi să zugrăvească această experiență care era unică pentru ea. Voia să picteze acest punct de la infinit, care este punctul de trecere de la întuneric la lumina lui Dumnezeu. Este trecerea aceasta de la o lume concretă la una pură, veşnică, spirituală, concretă în lumea spiritului şi abstractă pentru noi.

Nu purta în ea decât acest zbor, această senzație care trebuia imediat transpusă pe pânză. Chiar dacă nu ar fi reuşit să redea decât o fărâmă din acest zbor, trebuia să rămână ceva şi în pânzele ei.

Ajunse acasă şi se duse direct la obiectele ei albe, care o aşteptau să le picteze. Luă una, o aşeză pe şevalet şi începu să aştearnă mai întâi culorile întunecate şi apoi, în locul rămas liber, asemenea unui vârtej, aşeză lumina care sparge cu atâta putere întunericul în care ne plimbăm noi.

Era bucuroasă, nu pentru ceea ce a reuşit să picteze, ci pentru că acea stare de bucurie a luminii care cuprinde cu totul lumea noastră, o trăia din nou.
În felul acesta lumina era pentru ea o stare trăită la superlativ, era o prezență.

Calinic

E atâta zãpadâ în jur. Mãnãstirea e pe malul apei, ce vine vijelioasã din munți. E aici o mãnãstire micã, tainicã, cu foate puțini cãlugãri, viața e asprã, foarte asprã şi ninge. Ninge cu fulgi mari şi deşi. Ninge atât de frumos peste toatã zarea de munți. În cele câteva chilii ale monahilor ard numai candele iar slujitorii lui Dumnezeu sunt gata de slujbă.

Se auzi un ciocãnit tăcut în uşa chiliei Pãrintelui Calinic, un fecior cam de douazeci şi cinci de ani.

-Pãrinte Calinic, Pãrinte Calinic, nu vii la slujbă. E miezul nopții.

Se deschise uşa chiliei şi un frate intră înăuntru.

-Stai aici Calinic cu capul în cărți şi nu vii la slujbă. Spuse acesta. Zâmbind. Iar te-ai înlenit, nici focul nu ți l-ai făcut. E o zăpadă afarã e atât de frumos şi ninge. E Crãciun haide, nu mai dormi. Am să te pârăsc.

Şi fratele Irineu se îndreptã liniştit spre Sfânta Bisericã, zâmbind, de dragul lui Calinic pe care-l ştia cã nu îşi fãcuse focul cã nu voia sã-şi întrerupã meditația şi rugãciunea, era aşa de pasionat şi de prins de aceastã îndeletnicire încât nu mai ştia altceva şi uita de cele concrete.

Calinic se trezi din visare, nu rãspunse nici un cuvânt, nici nu avea ce spune.Visãtor la fel ca şi Irineu pluti spre biserica, singur, rugându-se. Da, astã noapte s-a născut Iisus Hristos, Dumnezeul meu, Fecioarã Marie, Fecioarã Marie.

Ajunse între timp în bisericã, strãbãtând cãrarea proaspãt înzãpezitã, câțiva fulgi îi sãrutara fruntea şi ochii. Cãzu în genunchi sfâşiat şi începu sã plângã cu amar tãcut, rugându-se jalnic şi neauzit de nimeni, pentru pacatele lumii. Asta îi era poezia, poezia lui cea mai înaltã, şi fãrã sã ştie lacrimile îi deveneau diamante în lumina de candelã dar care nu puteau sã fie vazute înca de nimeni.

Slujba era deja începutã când el intrase şi se cufundã în esența ei. Totul era o unire între sufletul ei prin lumina lui Dumnezeu. Toți aceşti călugări de aici erau aproape desãvârşiti. Calinic, fãrã sã ştie în astã searã mai puse o umbrã înãlțãtoare eternitãții. Deodatã îi apãru în gând un glas parcã ar fi fost al Mântuitorului
-Propovãduieşte legea nouã. Anunțați asta prin cuvântul vostru creator şi prin viața voastrã de sfinți, cãci împãrãția cerurilor este aproape.

Slujba era pe sfârşite dar el nu mai recepta acest lucru. Începurã sa-i aparã în fața ochilor atâtea imagini şi atâtea gânduri şi atâtea cuvinte, încât era pur şi simplu deveni rupt de realitatea concreta.

Se obişnuia ca în astfel de stãri fratele sã fie lãsat în continuare în bisericã fãrã sã fie deranjat de ceilalți. Dupã terminarea slujbei cei patru monahi se retraserã în chiliile lor iar pãrintele Calinic rãmase plângând şi rugându-se la salvarea şi trezirea lumii la care va trebui sã lucreze în viitor alãturi de miile de români ce îi vor auzi cuvintele şi se vor lua dupã el urmându-l pe Iisus.

El devenea un apostol al zilelor noastre prin frumusețea lui Dumnezeu la care medita zilnic.
Cât de frumoasã este aceastã cãlugãrie lãuntricã trãitã în afarã de timp, de spațiu, de determinãri fizice şi psihice.

Frumusețea lui Dmnezeu este cea care vindecã şi salveazã, este cea care duce la înviere.

Ilinca si mielulul ei

În zadar aştepta să răsara o lumină în locul unde ştia că răsare de obicei, totul era tăcere şi întuneric. Se tot învârtea pe picioarele ei goale în loc! Totul era numai întuneric de lumină moartă!

“Ce trebuie să fac? Ce trebuie să fac, se tot întreba ea şi tremura de spaimă! ”Unde să-mi gasesc eu iubitul pe întunericul acesta? Unde să-l găsesc?”

Începu să strige cu disperare. Puse mâinile la gură şi începu să urle...să urle...şi să se învârtă...şi se tot învârtea şi urla...urla şi se învârtea! În încrâncenarea ei, îi curgeau lacrimile şi ea tot urla...Se învârtea uşor în loc şi când ecoul înceta ea striga din nou. Urla în toate direcțiile întunericului.

Urla pentru că îi era frică” Iubitule! Iubitule!...” O cuprinse teama! Spaima!... Începu să tremure şi un nod din gât îi înghiți strigătul. Încercă din nou să strige dar nu putu şi de frică începu să plângă. Plângea cu disperare şi în hohot... se auzea până departe plânsetul ei atâta de strident...

Plângea...plângea... dar întunericul îi înghițea sunetele şi cu cât creşteau lacrimile cu atât întunericul se mărea ca o gură de prăpastie a morții. Întunericul creştea la fel ca spaima ei goală de orice speranță... de orice putere de rugăciune...Plânse ...plânse...şi când obosi, plânsul deveni un scâncet de copil răsfățat dar făra ajutor acuma, lăsat şi uitat, părăsit de cei care îl iubiseră.

Plânse şi acum tremura de frig şi de spaimă...Se întinse jos pe nisipul rece lipsit de soare. Cand întinse mâna mai încolo şi-şi făcu loc prin întuneric, prinse deodată în mână mielul brumăriu ce venise cu ea. Dar mielul era leşinat de boală, era

aproape mort, poate chiar murise...îl strânse în brațe prin întuneric până când mielul devenise la fel ca şi ea...rece.

Întunericul îi înghițise în gura lui de prăpastie a morții. Noaptea încă nu se terminase şi un foc veni din cer şi-i transformă într-o flacără puternică...apoi în cenuşa, pe cei doi...pe ea şi pe mielul îmbrățişați...Lemnele ardeau...Se făcuse o lumină în întuneric...

Dar ce folos dacă nimei nu a văzut-o. Întunericul se mări la loc şi doar o luminiță cât un grăunte de muştar îl mai ințepa şi ea până se stinse...cenuşa fu împrăştiată de vânt şi totul a dispărut de parcă niciodată nu fuse...

Totul intra în normal.

Întunericul adormise.

Noapte bună, pustiule!!

Floare de colț

Luna răsărise şi fata stătea ghemuită pe malul pârâiaşului şi asculta susurul apei ce curgea printre ierburi. Era singură şi-i era puțin frig şi ar fi vrut să se înalțe, să se înalțe, să meargă...dar stătea ghemuită şi-i venea să plângă dar nu plângea. Treceau pe lânga ea umbrele şi fantomele nopții dar ea continua să stea ghemuită la malul apei. Deodată începu să plângă şi lacrimile ii curgeau fără zgomot. Plutea în această tăcere absolută aşa cum plâng florile noaptea în rouă odată cu răsăritul stelelor şi ale lunii.

Plângea încet fără glas, fără cuvânt şi începea încet încet să i se deschidă în inima o lume necunoscută ei până acum. Parcă vedea cum totul din jurul ei se îndepărtează şi cum întunericul devenea lumină. Şi lacrimile ei curgeau şiroaie în iarba verde şi proaspătă de primavară. În această tăcere absolută ...deodată...în inima ei de fecioară începu să sune un cântec, un cântec ce nu-l mai auzise niciodată, era complet nou, un cântec dumnezeiesc îi izbea inima şi cântecul ăsta o amețea, îi producea stări de leşin, dacă ar fi fost în picioare ar fi căzut...s-ar fi prăbuşit. Rămase stană de piatră cu ochii închişi şi asculta simfonia aceea ce-o cânta inima ei de fecioară, de fecioară îndrăgostită de cer.

Lacrimile curgeau continuu şi ea parcă adormea şi se trezea în acelaşi timp. Începu să se lupte cu somnul şi această trezvie ce-i izbea conştiința, ce-i izbea sufletul o ținea trează.

Lacrimile nu mai curgeau şi deodată s-a ridicat în picioare ...şi inima continua să-i cânte, să-i cânte simfonia iubirii ei.

Ridicată-n picioare se uita trăsnită şi scruta întunericul sfidându-l. Parcă-i venea să-i strige: “degeaba eşti tu, întunericule, degeaba eşti, să nu crezi tu că eu m-am rătăcit, s-o crezi tu că eu nu-mi mai văd cărarea...Eu am cântec în mine şi am lumina strânsă din luna şi din stele...să nu crezi tu că eu m-am rătăcit.”
Deodată o izbi un glas:
-Cu cine vorbeşti tu fecioară? Şi pe cine tot cauți?
Ea tăcu.
-Tine lumânarea asta aprinsă în mână şi vino după mine!
-Dar tu cine eşti? Şi unde eşti? Căci nu te văd?
-Nu trebuie să mă vezi, trebuie doar să mă auzi! Fii atentă să nu cazi!”

Şi ea începu să meargă. Avea trupul înțepenit de atâta stat în loc. Paşii îi făcea din ce în ce mai greu şi mai mici. Nu avea nicio potecă, se jdrelea la picioare şi-i era frică să nu îşi stingă lumânarea ce-o purta în mână dreaptă. Când se oprea el îi striga:
-Hai, mergi, nu te opri!
Şi ea continua să păşească.
-Dar unde merg eu de fapt? Unde merg? De ce îmi sunt paşii atât de grei? De ce mă doare atât de tare mersul ăsta? Unde merg? Cine sunt eu? Şi cine este ce-l ce-mi vorbeşte?
-Mergem spre răsăritul de soare, răspunse El, glasul, cuvântul.
-Dar de ce e noaptea atât de lungâ? Şi de ce mă doare atât de tare inima? Inima mă doare atâta de tare că nu mai aud cântecul.
-Care cântec?
-Cântecul acela de la malul apei, când tu ai venit, cântecul din inima mea, ce îl aud de ceva vreme în mine.

Se chinua din răsputeri să meargă şi cădea. Cădea şi-şi jdrelea genunchii, glasul îi poruncea să se ridice...să meargă după lumină...şi ea plângea...plângea în hohot. Se ridica, mai mergea o bucată de drum, după care cădea din nou. Şi tot aşa mereu. Până ce cazu leşinată, rătăcită într-o pădure, într-o pădure ce avea copaci înalți, înalți ce atingeau cerul cu crengile lor. Luna apuse demult şi norii veneau să întunece cerul înstelat, să acopere stelele, veni un vânt puternic, stinse lumina

ei palidă şi ea stătea leşinată aproape moartă în inima pădurii, numai inima ei îi bătea şi stătea de veghe.

Şi el, cel ce-i vorbea, o privea, avea grijă şi o acoperea de furtuna nopții. Ea nu se trezi din leşin decât după ce furtuna trecuse, era pe sfârşite. Norii alergau spre apus iar stelele începură să licărească încet una câte una, luminând din nou cerul şi întunericul, alungând fantasmele.

Ea se trezi şi văzu lumânarea stinsă, luna nu mai era pe cer, stele doar cateva, continua să plouă mărunt şi rar în timp ce un aer rece de noapte se făcea simțit şi-o făcea pe ea să tremure de frig. Pentru că avea hainele ude, ude de tot nu putea găsi căldura şi energia să meargă, să păşească. Ar fi avut nevoie de o ambiție supraomeneasca să continue, să nu renunțe, orice ar fi, trebuia să ajungă până acolo, în vârful muntelui, aşa cum îi poruncise glasul.

Începu să plângă din nou, ținea lumânarea stinsă în mână şi ar fi vrut ca aceasta să fie arprinsă, ca să se încălzească la focul ei.

-De ce plângi, o întrebă din nou El? De ce plângi?

-Mi-e frig. Şi mi-e somn.

-Ridică-te şi mergi, ai în fața ta o cărare.

-Dar unde să merg?

-Spre vârful muntelui, du-te!

În timp ce mergea, parcă plutea şi lumânarea o văzu deodată aprinsă, începu să râdă de fericire şi să plângă de atâta bucurie. Se lumină încet, încet de ziuă şi stelele dispăreau una câte una, făcând loc razelor soarelui, vestitoarele răsăritului.

Plutea şi-i venea să fugă şi chiar fugea. Alerga, alega şi o bucurie mare îi cuprinse tot sufletul ei de fecioară îndragostită de cer!

-Hei, Dumnezeule! Te salut! Te salut prietene, acum, în fața răsăritului de soare.

Ajunse în vârful muntelui. Îngenunche pe o piatră şi în timp ce soarele îşi arăta încet, încet discul său de lumină ea începu să plângă şi să se roage. Atunci o minune se petrecu, în timp ce soarele o învăluia în lumina lui caldă inima ei înflori, înflori floarea de colț, ce se prelungea, se prelungea devenind rază de soare călătoare spre stele.

Floarea de colț lăcrimă, lacrima deveni diamant ce cuprindea în el razele răsăritului de soare.

Diamantul acela stă şi acum pe fruntea unui gând şi în lacrima unei inimi.

Laimona

I

-Domnişoară, îmi fermecarăți vacile, că nu vor să mai plece în vale.

Sunt în pădurea de salcâm, copacii sunt destul de rari, iarba a crescut pe sub ei, e mult soare aici şi multă căldură. Aud foşnetul vacilor mergând şi rupând iarbă. Păsărelele ciripesc în crengile copacilor, mulțumind parcă lui Dumnezeu pentru ploaia multă pe care a dat-o. Toate florile sunt mai vii, mai pline de viață, copacii primesc lumina soarelui ca o binecuvântare a divinității. Ierburile sunt de un verde sublim. Frunzele galbene de salcam sunt căzute printre ierburi, dar galbenul are multă lumină, lumină îngemănată cu albastrul cerului ce-l privesc printre copaci şi printre frunzele de un verde intens, verde intens, plin de lumină.

Continui să citesc sonetele lui Shakespeare şi să gândesc la tine, să mă întreb de ce am putut să te visez, pentru prima dată tocmai acum, atât de departe, de când m-am îndrăgostit de tine. Mă obsedează chipul tău, îl caut parcă fără să ştiu prin pădure, pe la izvoare, pe la lacul din pădurea de stejar. Te visam că ai venit la mine să mă vezi ce fac, şi că vrei să pleci imediat, unde ți-ai propus să stai. E în mine o căutare mută a glasului tău, a paşilor tăi, a ochilor tăi, a minții tale, a gândirii tale.

Şi totuşi cred în continuare că am fost făcuți unul pentru altul, de la începututl lumii.
Să caut etenitatea prin tine, divinitatea prin tine, şi pe mine însămi prin tine. Şi totuşi ce e acum nu e iubire, pentru că iubire înseamnă prezența ta, prezența ta eternă lângă mine.

Şi continui să îl citesc pe Shakespeare. Să gândesc la tine şi la Emin, cu a sa *Oda în metru antic*.
Aştept parcă sărutul tău de foc, diafan şi o iubire mare ce va să vină. Mă tulbură faptul că te-am visat, aş fi vrut să nu te visez niciodată, poate chiar să te uit pentru totdeauna. Dar lucrurile

merg, poate da, poate nu, împotriva voinței mele şi eu continui să te iubesc. Te iubesc poate cu disperare, dar fără speranță, parcă aş fi murit de mult sau poate că m-am izolat de oameni, de tot şi de toate, şi privesc de acolo de unde sunt, fără să conştientizez ceea ce se întâmplă.

II

E un izvor aici lângă mine şi unul sus, sus...mai la deal, cam de unde răsare steau polară. Aud susurul apei abia distins printre foşnetul frunzelor de stejari şi de frasini ai pădurii din Măgură. Fluturi albi şi albine dansează deasupra şi prin ierburile înalte. Lângă izvor e o salcie bătrână, bătrână de pe vremea lui Ştefan cel Mare, a Sfântului Ştefan.

Şi lacrimile îmi curg, îmi curg şiroaie în lumina apusului de soare. Aud susurul apei ce se împleteşte mai la vale printre salcii şi stuf ca apa izvorului din deal, un izvor puternic, iar apele merg spre lac, nu mult la mai la vale. Lacul e într-o poiană mai mică, dar e destul de mare, are trestii şi are şi o barcă, e o barcă de când e vremea, de când e lacul, de pe timpului Sfântului Ştefan, sau poate şi mai înaninte.

Sunt îmbrăcată în alb şi hainele îmi sunt lungi, lungi, părul meu e lung aproape să-mi ajungă la glezne şi e negru, e negru.

Privesc în acest rai, în această minunăție a naturii, şi lacrimile îmi curg, îmi curg şiroaie.

Doamne, Dumnezeul meu, dă-mi puterea să iubesc şi să sufar, ajută-mă să descopăr ce e iubirea Iisuse Hristoase, descoperă-mi înțelepciunea, poate înțelepciunea prin iubire.

Lacrimile îmi curg şi rugăciunea simfonizată cu cea a naturii, poate că se înalță, sus, sus, spre cer, spre soare, spre soarele ce e în asfințit.

M-am rezemat cu mâna de salcia bătrână, tăinui parcă cu întreaga natură, dar ceva îmi lipseşte, e poate iubirea ce îmi fuge din mine, la fel ca şi ideea, ideea lămurită în foc şi apoi în soare, ce o cauți, o cauți mereu.

III

A privit spre cărarea de unde venise şi a văzut că era muiată în lumină şi ducea spre soare. S-a uitat înainte şi a văzut pădurea de trestii, s-a uitat printre frunzele salciei şi a văzut albastrul cerului în asifințit. Era muiată în alb, în albul zăpezii, albul pur. Da, era ea îmbrăcată în zăpadă cu hainele lungi şi albe, muiate în lumina, cu mâna rezemată de salcia ce aminteşte de codrii preistorici, codri ce vin de la daci şi încă şi mai înainte, de la începutul lumii poate.

Era desculț şi şi-a muiat piciorul în apa izvorului ce era rece ca ghiața. S-a uitat spre soare, spre cer, spre apa argintie şi luminată de apusul de soare şi în auzul licărit al apei i-a urmat cursul cu privirea până au ajuns la lac, şi la barcă, şi la trestii, apoi la codri şi cu gândul, cu gândul la Thamarius.

Simțea în ea neliniştea şi tristețea, tristețea resemnata ca e singură, şi că nu-l va mai vedea niciodată pe baiatul ei, era sortită să-l iubească fără ca el s-o ştie şi poate că nu avea voie s-o ştie, fiind călugăr. S-a uitat spre barca uitată de vreme ce invinta drumețul la odihnă, şi la plutire nu simțea nevoia să se odihnească, sta neclintită ca o statuie de marmură. Poleită în soare îşi imagina ca avea în mână bagheta conducând simfonia naturii, simfonie ce o simțea trăită parcă şi simțită demult, de mult...

Privi din nou spre lac dar nu mai văzu barca. Auzi clipocitul apei şi zgomotul vâslelor şi zgomotul trestiilor. Aştepta parcă enervată, că cineva o deranja din meditație, se uita să vadă cine este.

Văzu un tânăr cu părul negru curgând în şuvițe până mai jos de umâr cu barbă îngrijită şi îmrăcat în alb. Razele îi străluciră poleindu-i straiele în lumină. Părea din marmură şi deşi mergea i se păru că sta.

Tresări când îi auzi vocea, nu-l recunoscu, şi-l ruga să-şi mai zică încă o dată vorbele.

-M-ai chemat să-ți aduc sărutul de foc şi să ştii că vreau să ne transformăm alături unul de altul într-o stea călătoare şi să luminăm apele lacului cu privirile noastre. Am venit numai prin codri până aici.

- Thamarius, spuse ea sfaşiată de emoție.
În acelaşi timp el îi apucă mâna şi apoi de umăr o prinse cu cealaltă şi aşa îmbrățişat cu ea, mergeau plutind spre lac.
-Am venit numai prin codri şi Dumnezeu mi-a arătat unde eşti. Sunt cu calul meu alb şi vreau să fim împreună în poiana mea cu albine cu câteva oi cu pădure...Suntem în mijlocul pădurii, o casă mică, mică şi tu vei scrie, vom studia împreună, vom fi singuri în mijlocul codrului, noi şi cu Dumnezeu. Îl vom căuta pe Iisus. Împreună. Ne vom trezi înțelepciunea din noi, vom percepe eternitatea din noi.

Ajunseră între timp la lac, plutiră cu luntrea pe ape, Thamarius tăcea şi o privea, îi privea ochii, îi netezea părul, părul atâta de lung că se udase în argintul apei. Stăteau în luntre şi priveau apusul de soare. Se priveau şi-şi percepeau unul altuia tăcerea. Aşteptau întunericul, noaptea, răsăritul stelelor, şi al lunii.

Nu-şi spuneau nimic ci stăteau ascunşi şi cuprinşi unul lânga altul, ascultau, ascultau simfonia divină în care pluteau. Priveau razele stelelor ce veneau spre ei să-i binecuvânteze.

Apăru luna, ca un disc de argint deasupra lacului şi a lor. Şi Thamarius îi dădu sărutul de foc, calul necheză şi pluti spre ei cu aripi de lumină. Ei încălecară pe calul alb şi se transformară într-o stea, într-o stea călătoare, luminând apele lacului cu raza ochilor uniți prin eternitatea iubirii.

IV

Odatăa cu răsăritul soarelui Laimona se trezi în picioare, rezemată cu o mâna de salcia ce vine din istorie de pe vremea lui Ştefan, privi izvorul de lângă ea şi observa că lacrimile îi erau încă ude pe obraji.
Razele răsăritului de soare îi sărutară lacrimile reflectându-le în apele lacului.

Apucă pe poteca de lumină, spre chilia ei, din codrul etern al imaginației şi al gândirii sale.

Zeiță a muzicii

Zeiță a muzicii să cânți în templu, să cânți oamenilor despre adevăr şi iubire, evlavie şi frumusețe. Să cânți că Dumnezeu e adevărul, zeiță a muzicii, mireasă a iubirii, regină a florilor şi împărăteasă a frumuseții. Să cânți în templu odată cu ivirea zorilor, după cântatul cocoşilor în noapte. Să dansezi şi să cânți pe cale zeiță a paradisului iubirii. Să dansezi şi să cânți pe potecile pădurii, să ți se audă glasul până în abisurile eternității, să dansezi prin pădure şi să pluteşti pe deasupra ierbii, odată cu răsăritul soarelui, minunăție a lumii, minunăție a iubirii, minunăție a frumuseții.

Să-ți cânți iubirea în propria lume, să trăieşti în propriul tău vis, că visele sunt mai frumoase decât viața în sine şi să vrei să nu te mai trezeşti niciodată, să umbli ca un visător căutând acel ceva inedit de care ai nevoie şi care e în tine pus de veacuri, odată cu eternitatea din noi. Să urli disperată în noapte atunci când te trezeşti. Să lupți cu propriile tale iluzii şi să vezi cum ele cad în fața realității ca nişte jucării stricate, aruncate de undeva de sus şi să nu cazi amețită şi pe moarte la marginea apei.

Că visele sunt mai frumoase decât viața în sine. Că omul e o pasăre ce zboară ca lumina în văzduh dar când se joacă si se trezeste din vis e ca o jucărie stricată din care nu mai rămân decât câteva bețe.

Şi totuşi visele sunt mai frumoase decât viața în sine. O dată cu visul te poți desprinde de tot ce e rău din tine, în vis şi imaginație poți fi pur. Zeiță a muzicii tu esti cântând, cântând în templul oamenilor despe adevăr, bine, frumos şi iubire, despre Dumnezeu şi despre eternitatea din noi, despre imaginea eternității din noi. Şi templul, e templul poeziei, iar cântecul e cântecul versului.

Să cânți, să dansezi prin păduri zeiță a muzicii odată cu răsăritul soarelui înfăşurată în hainele tale lungi şi albe ce culeg roua florilor şi a ierbii ce rămân proiectate pe valul tău cu boabele de lacrimă trezite din propria lume imaginară, sunt lacrimile confruntării cu realitatea urii a lumii din jur, cu realitatea urii din tine, ură cu care te-ai molipsit de la ceilalți, ură cu care lupți să-ți moară din tine, să te lepezi de ea.

Cântă zeiță a muzicii, cântă dimineții, cântă răsăritului de soare, cântă întregii naturi, cântă căldurii din jur, şi mergi spre templul din pădure, mergi dansând, mergi cântând, mergi visând zeiță a muzicii şi lasă versul tău să curgă liber, să audă depărtările, să audă depărtările întunecoase ale codrului ce începe din spatele templului. Cântă frumusețe a naturii, regină a iubirii, întruchipare a purității şi sensibilității, cântă cu galsul tău de privighetoare, cântă zeiță a muzicii şi zeiță a lumii viitoare.

Cântă, nu lăsa ca ura să-ți înece versul, ca negura realității înconjurătoare să-ți micşoreze glasul. Cântă regină a frumuseții, cântă despre iubire. Iubirea e una în noi, dar trebuie să ne-o descoperim, suntem făcuți din iubire şi pentru iubire, trăim spre a iubi. Trăim spre a iubi prin visare şi a visa prin iubire. Cântă zeiță a iubirii, nu-ți fie teamă când treci puntea pe deasupra apelor. Mergi la templu şi cântă, cântă răsăritului de soare, că el e creația lui Dumnezeu.

Lasă glasul tău să ajungă până în abisuri depărtate, căci fără să ştii el se uneşte cu alt cântec. E cântecul idealurilor viselor tale de iubire. Fără să ştii cântecele tale vă descoperă unul atuia.

Cântă zeiță şi visează prin cântec la idealul viselor tale de iubire. Căci el îți cântă cântecul prin propriul lui cântec. Dar seamănă cu al tău. Căci e cântecul iubirii din noi. E visul plutirii deasupra şi printre stele. E visarea plutirii eterne, strânşi de mână, deasupra apelor. Atunci când voi veți înceta să cântați, prin templu va trece vântul. Şi va pustii cărările glasului divin din noi, a visului de iubire exprimat prin cântec.

Cântați împreună şi dansați prin pădure, cântați în templu, cântați lui Dumnezeu şi oamenilor despre miracolul iubirii.

Cântați şi lăsați ca versul vostru să fie îngemănat cu cel al izvoarelor şi păsărilor, mergeți prin lumina revărsată de soare

prin ape şi cântați iubirii regăsită în propria voastră imaginație, priviți furtuna ca pe ceva normal şi cântați naturii spre a-i linişti stihiile.

Înălțați-vă sufletele prin cântecul vostru spre drumul ce duce la Dumnezeu şi regăsiți-I prin propria voastră iubire şi prin propria voastră imaginație, în voi. Căutați-L pe Dumnezeu cu cântecul vostru căci El există.

Rege al nopții vino aici şi dă-mi speranța propriului cântec. Ia-mă cu tine în miezul zilei şi plimbă-mă printre florile tale, ia-mă de mână şi să ne plimbăm pierduți prin pădure. Strânge-mă lângă tine atunci când mi-e frig, cântă-mi atunci când mi-e frică, ascultă-mi cântecul şi priveşte-mi dansul etenității, vino apoi şi te prinde cu mine în joc, atunci când apare luna prin stele, când privighetoarea îşi începe simfonia împreună cu cea a greierilor.

Cântecul nostru va simfoniza cu cel al naturii şi vom pluti în noapte în hainele noastre albe până sus, sus, deasupra copacilor vom pluti, pierduți iar când vor cânta cocoşii anunțând zorile vom alerga plutind deasupra florilor şi a ierbii spre templu şi ne vom sfârşi acolo cântecul.

Prinț al iubirii, de ce fugi şi stai cu spatele iar cântecul tău îl ascunzi mie? Crezi tu oare ca în mine nu există acelaşi cântec? Şi crezi că nu îl caut căutându-te pe tine? Iubire eternă de ce stai cu spatele în amintirea mea iar în visele mele te îndepărtezi mereu, crezi că aşa mi-ai micşorat suferința sau poate putința de a te putea iubi?

Minune cerească şi întruchipare a purității şi sensibilității poetice de ce nu vrei să vii cu mine să cântăm lui Dumnezeu şi oamenilor în templu? Frumusețe cerească de ce nu vii să mă scoți din întunericul în care sunt, în care am intrat, de ce nu vii dacă te chem să-mi luminezi calea cu albul luminilor hainelor tale, frumusețe cereasca. De ce nu vrei să mă strângi lângă tine şi să mă încălzeşti cu focul privirilor tale dacă vezi ca sunt în plină iarnă iar în casa e frig şi gerul mi-a înghețat cântecul.

Minune şi frumusețe cerească îmbrăcată în lumina iubirii mele, de ce nu-mi vii să-mi topeşti ghiața din geamuri? Sau poate că tu nu ştii nimic de mine?

Lui Rafael

Plouase mult şi era cald. Am pornit prin iarbă desculț, dar fusta lungă până la pământ îmi culegea roua ierbii. Am ajuns sus lângă lac plină de oboseală, dar în schimb aveam ochii mari, mari şi simțeam că văd mai bine. Ce? Culoarea apei, parcă era albastră, parcă era verde.

M-am aşezat în vechiul meu loc şi parca nu mai puteam gândi, simțeam că văd, că aud dar că nu gândesc. Mi-a apărut din nou întrebarea de ce nu putem trăi prezentul? Totul este în trecut, trecutul il trăim. Mi s-a părut că pe lac era o barcă iar barca apărea de printre trestii şi plutea pe ape iar în barcă erai tu, Rafael în hainele tale de călugăr.

Am început să te strig dar nu ştiu, nu ai auzit sau nu ai vrut să auzi sau nu ai putut să auzi. Erai poate cu fața, erai poate cu spatele, nu puteam să îți văd chipul şi mergeai tot înainte şi parcă tot mai sus. M-am ridicat şi am plecat spre tine dar mi-am dat seama că sunt pe pământ, iar tu erai pe apă, am ezitat şi apoi am pornit către tine că nu mai puteam să aştept de dorul tău, să stau în urmă nu puteam, aveam nevoie de tine că te-am găsit şi te-ai dus, te-ai îndepărtat până ai ajuns în tinuturi albastre şi eu te căutam cu privirea şi eram lumină plutitoare spre tine.

Am ajuns lângă tine dragul meu şi ne-am uitat pentru prima dată unul la altul....Tu te uitai la mine, la chipul meu, eu mă uitam la tine la chipul tău, tu semănai aşa de bine cu mine, tu erai ceea ce nu puteam fi eu şi eu eram ceea ce nu puteai fi tu şi ne-am uitat amândoi în oglinda apei şi apoi unul la altul mirați...Eram atât de frumoşi în lumina albastră.....

Hmmmm.......m-am trezit.

Adormisem la marginea lacului în iarba mare şi în căldura soarelui, eram cu fața în sus şi în ochii mei zbura cerul şi eu odată cu el....

Cât infinit mă aşteaptă să îl cunosc.!!!!!!!!!

Floare de tei

Şi plouă şi plouă şi plouă şi verdele ierbii şi verdele ierbii. Verdele frunzelor de tei, în luna iunie, în luna iunie, închid ochii şi văd castelul de cleştar ce răsare dintr-o floare de tei sau mai exact ce se transformă dintr-o flore de tei, această minunăție a frumuseții. Floare de tei cu parfumul tău edenic simți cum te înalți, te înalți, te înalți până sus. Cum inspiri din parfumul extraordinar al florilor de tei şi simți cum eşti mai sus.

Am o floare de tei în mână şi parcă aş avea ceva magic. Închid ochii şi văd coronița de abur ce se naşte din floarea de tei, o văd aşezată pe o carte de versuri, o carte de versuri plină de flori de tei, o văd aşezată pe o carte de versuri, o carte de versuri plină de flori de tei.

Coronița ce s-a născut în luna lui iunie dintr-o flore de tei seamănă cu floarea de tei şi stă pe un volum de poezii. Văd cum totul e scăldat în lumină şi aud ca din depărtare un cântec, un cântec, o simfonie divină a naturii, poate că e foşnetul frunzelor dezmorțite din starea lor de o suflare de vânt, poate ca e un murmur de izvor sub un tei, sub un tei ce-şi plânge nemurirea cu petale căzânde în apa plină de lumină a soarelui revărsată printre frunze. Poate că-i amintirea unui cântec de cocoş în plină noapte.

O floare de tei, o floare de tei în care e zidit la dimensiuni infinit de mici paradisul, paradisul pierdut. E atâta puritate şi prospețime într-o floare de tei încât mă copleşeşte şi poate că mă sperie, privesc ținând în mână floarea de tei şi văd paradisul clădit în ea cu castelul de lumină, cu muzica divină ce răsună din el, muzică ce abia o auzi, poate că e şi un dangăt de clopot amestecat prin ea, dangăt care mă trezeşte parcă din visare şi poate din uitare.

Şi teiul, şi teiul privit din depărtare, teiul aflat nu departe de lac privit din depărtare, proiectat aşa la orizont parcă aş vedea un tablou din cerdacul casei mici, casei mici ce seamănă cu cea a lui Brâncuşi de la Hobița, e casa bunicii poate că e casa mea.

Şi aud, şi aud prin această privire indepărtată muzica divină din palate şi parcă, şi parcă aud, aud simfonia, simfonia căderii florilor, florilor teiului, acestei ninsori a iubirii şi a muzicii paradisiace ce vine parcă din depărtare spre noi în această unduire a simfoniei şi acea lumină a florilor teiului. Vine peste noi şi ne sărută pătimaş sau poate paşii ni-i transformă dându-ne parcă aripi de albine, de libelulă şi drept cântec tăcerea. Tăcerea meditației.

Dar noi prin zborul nostru cântăm simfonia florilor de tei, florilor galbene, galben spre alb, galben plin de lumină şi cântecul paradisului pentru că e cântecul iubirii şi lumina iubirii şi viața iubirii şi dansul iubirii şi parfumul iubirii.

Ah florile de tei şi simfonia iubirii şi Emin cu mitul iubirii revărsat prin lumina spre noi prin ferestrele templului etenității şi prin acorduri de pian şi pas de vals.

Flori de tei voi ce deschideți poarta iubirii prin simfonia şi dansul iubirii din voi prin parfumul vostru din puterea voastră de a ninge şi din imaginea voastră de crăițe ale universului.

Flori de tei, flori de tei în mijloc de iunie sau poate cinsprezece iunie!!

Thamarius

M-am trezit singură la marginea pădurii, ca dintr-un vis, în care nu puteam să merg nici să văd. Voiam să zbor dar paşii s-au oprit, de pietre mari şi triunghiuri înalte. Era atâta de frumos şi atâta lumină aici şi doream din toată inima să rămân întru eternitate. Nu ştiu era prea chinuitor visul din care mă trezisem şi purtam încă în mine frica neputinței de a putea merge aveam impresia că m-au distrus maşinile şi o explozie puternică m-ar fi aruncat la mii de kilometri depărtare, şi nu eram decât bucăți din corpul meu nebun de oboseală şi presiunea psihică în care se afla.

Oh, oboseala, dar mai ales presiunea psihică în care se afla interiorul meu, era atât de mare încât simțeam că am înebunit deja.

Ah, Dumnezeul meu, dar bine că m-am trezit din vis şi nu-i realitate. Ce bine c-am scăpat şi mi-e frică parcă să mai adorm, mi-e frică, oare aş mai putea avea un nou vis ca acesta. Nu ştiu dacă aş mai putea rezista.

Ei, dar în sfârşit m-am trezit singură la marginea pădurii şi sunt parcă pe un drum de țară ce vine din istorie spre noi, drum de țară ce-mi spune de eternitate şi de frumusețe şi sens, şi de tot încât mă învârt într-un picior, mă învârt.
Am intrat deja în pădure. Oare de ce sunt aşa de uşoară şi nu mai am greutatea ca un pietroi ce-mi apasă veşnic sufletul şi care-mi atârna mereu legat de cap.

Merg pe drum pe sub bolta copacilor. Acum parcă e întuneric, e mai întuneric, şi e atâta răcoare şi e atât de bine, e atât de bine.. Mă întâlnesc cu un om, cu un car cu boi, îi dau binețe şi îl întreb ce face îmi răspunde că-i duce vânat proaspăt Domnului țării, Măriei Sale Ştefan.
-A, fac eu mirată, suntem în vremea lui Ştefan cel Mare!

-Da domniță, mi-a răspuns mirat omul, dar mata pe ce lume trăieşti.

Ei, da, ce interesant, e chiar uimitor, că sunt însfârşit în mijlocul naturii şi am reuşit chiar să ies din timp sunt în eternitatate. Trebuia să mai vorbesc cu acest răzeş, să-mi fi povestit despre Domnul Stefan, ah şi despre tot.

Ei, şi merg mai departe pe drum, pe drum şi prin pădure şi mă uit în sus spre cer dar abia intrezăresc razele soarelui şi e răcoare şi e atât de bine iar eu sunt atât de uşoară ca un fulg în hainele mele albe, a ba nu, văd că sunt negre, iar în mâini am o carte şi e scrisă cu litere chirilice ia să mă pun jos lângă tulpina unui copac şi să citesc ceva din ea.

-Ei, Laimona, de ce ai venit aici în mănăstire să-mi povesteşti că eşti pe vremea lui Stefan cel Mare şi să tot citeşti dintr-o carte?

Am tresărit, căci în fața mea era Tahamarius, ce-mi ținea mâinile strânse într-ale lui iar pe obrajii îi curgeau lacrimi şi la ochi avea cearcăne.

-O, dar ce cearcăne ai la ochi? E adevărat că ai citit şi tu foarte mult şi că pierzi nopțile cu lucruri care nu au sens, decât în eternitate şi nu pentru lumea noastră? Lucruri ce nu au rost pentru că nu sunt decat o căutare?

Am mers aşa cuprinşi unul de altul...pe drum de țară. Ce târziu mi-am dat seama că vine dinspre mănăstire. Iar Thamarius mă implora să-i povestesc, să-i spun tot iar eu îi repetam aceeaşi întrebare.

-Chiar nu suntem în vremea lui Ştefan cel Mare, iar tu nu eşti Daniel Sihastru, tânărul monah îndrăgostit de cer şi de oameni, şi nu te rogi mereu pentru mântuirea lor?

Tăcea şi se uita în ochii mei mari iar eu făceam acelaşi lucru. Şi deodată l-am întrebat speriată, ca trezită din somn, sub forma unei cutremură venită parcă din adâncuri.

-Dar eu cum am ajuns aici Thamarius?

Şi mi-a răspuns zâmbind, amar dar luminat parcă de-o bucurie zeiască.

-Iubirea.....

Cu glas foarte scăzut, aproape leşinat, la-m întrebat:

-Chiar mă iubeşti?

Şi drept răspuns a lăsat capul în jos şi a privit spre verdele ierbii, abia atunci observasem, lacrimile ce curgeau şiroaie, ce cădeau în iarbă, negrul hainelor sale şi negrul hainelor mele.

El nu putea să rostească cu voce tare şi cuvântul îi ieşea către mine în lacrimi amare.

Ciocârlia în răsărit

M-am dus spre răsăritul de soare şi m-am întors cu el pe umeri şi cu urma razelor sale pe chip.
Aud în depărtare cântând cocoşii dând glas dimineții, anunțănd venirea ei, anunțănd răsăritul de soare şi câte un lătrat de câine tăie dimineața. Simt cum satul se trezeşte din clipa în clipă prin cântecul divin al ciocârliilor ce anunță răsăritul de soare şi câte un lătrat de câine anunță... simt cum satul se trezeşte din clipă în clipă prin câtecul divin al cocoşilor, ce anunță răsăritul de soare, cântec ce are cuprins în esența sa acest trei ce duce spre eternitate, spre înălțare, spre răsăritul de soare. Ciocarlia şi-a început trilurile înante de răsăritul soarelui, ca o rugă parcă adusă luminii şi căldurii lui, ca o dorință de a se înălța spre lumina lui, spre caldura lui în plină vară, spre discul său de foc.

Cânta ciocârlia simfonia eternității naturii şi a răsăritului de soare şi a înălțării spre soare, e cântecul divin în căutarea divinului, în căutarea dumnezeirii, în căutatrea lui Iisus.
Floarea soarelui, îi simt parfumul său dumnezeiesc în dimineața cu răsărit de soare. E totul umed şi cald, un cald răcoros.

Tăcerea miresmei florii soarelui şi cântecul ciocârliei simfonizează răsăritului de soare. Răsărita e îndreaptată cu fața spre soare iar ruga ei răsăritului de soare. E parfumul ei dumnezeiesc împletit cu trilurile ciocârliei şi cu urma paşilor lui Iisus ce pluteşte deasupra şi cu căutarea mea a razelor răsăritului de soare.

Numai o dată cu răsăritul de soare ciocârlia se înalță spre cer. Merg spre sărăritul de soare, merg spre răsăritul de soare, şi printre trilurile ciocârliei şi spre drumul de țară auzind în depărtare un cântec de cocoş ca o avertizare parcă a răsăritului de soare. Sorb mireasma florii soarelui, mireasma florii soarelui si aş fi vrut să nu am acum în urechi zgomotul infernal şi satanic de autobuz.

Toate petele norilor sunt date deoaprte, sunt fugărite parcă din fața soarelui făcând loc, drum apariției divine a soarelui şi părintele Natanael trece prin fânațuri spre toaca ce sună în jur, e toaca naturii, e cântecul meu poate ce simfonizeaza cu cantecul naturii închinat răsăritului de soare şi lui Dumnezeu. Nu sunt încă sus pe deal, dar aştept parcă ivirea zorilor soarelui să pătrundă în toată ființa mea şi această mireasmă zeiască a florii soarelui îndreptată cu petalele ei galbene spre razele de soare şi spre soarele ce va răsări.

Ah, Dumnezeule, se vede lumina, se vede porțiunea de foc printre nori, a răsărit soarele înante de a ajunge pe lac. A birut lumina, e ca apariția ta, Dumnezeule în negura minții mele de om muritor.

Privesc razele soarelui cum se revarsă deasupra norilor şi printre nori spre noi. Ciocârlia a primit şi ea binecuvântarea luminii. Ciocârlia se înalță sus, sus până la cer spre soare şi-mi duce parcă tăcerea iubirii mele spre soare, spre Dumnezeu.

Razele soarelui, mireasma naturii, cântecul naturii şi iubirea mea sunt ca o explozie simfonică înălțată lui Dumnezeu.

CV

VICTORIȚA DUȚU

VÂRSTA: născută la 12 august 1971 ·
TELEFON: Mobil: 0740-279-908 ·
www.victoritadutu.wordpress.com
http://vicdutu.blogspot.com
www.vdutu.wordpress.com
www.ilincanatanael.wordpress.com
www.vicdutu.wordpress.com
E-mail victoritadutu@yahoo.com

STUDII

1990-1995 -Facultatea de **Matematică-** Univ. "Al.I.Cuza" Iaşi·
1994-1999 –Facultatea de **Filosofie** –Universitatea . "Al.I.Cuza" Iaşi·
1998 - Masterat in "**Logică şi Hermeneutică**"
Membra a Societatii Internationale de Poezie „World Poets Society", organizatie literara a poetilor contemporani din intreaga lume, ce cuprinde 105 tari.
http://world-poets.blogspot.com
Membra de onoare pe viata a Casei de Cultura NAJI NAAMAN -LIBAN
www.naamanculture.com
Memra a societatii internationale de poezie "Poetas del Mundo"
http://www.poetasdelmundo.com
Honorific member of "Maison Naaman pour la Culture"
http://www.naamanculture.com

EXPERIENȚĂ PROFESIONALĂ

***.** **REALIZATOR** al Emisiunii "**Gandeşti, deci exişti** ", la **televiziunea TVRM cultural şi educațional, Universitatea ‚SPIRU HARET"**
***.**Din 2000 **Profesor de matematică titular** la " Colegiul Tehnic Traian" Bucureşti, sc. 2

*.A **publicat cãrți** si a fãcut **expoziții** de picturã în ț**arã şi strãinãtate**.
***.A obținut premii naționale şi internaționale de poezie**
*.Colaboreazã la reviste naționale şi internaționale de culturã.
ABILITATI
Limba engleză
<u>Activitate literarã şi artisticã</u>
*. Octombrie 2009, participã la Conferința cadrelor didactide de limba românã organizatã de Şcoala Generalã Nr 308, realizând proiecții de video picturã şi momente poetice, lansare de carte, recital din propriile creații.
*. Expoziție de picturã în Centrul vechi al Bucureştiului, în cadrul ***ONGFEST***, septembrie 2009
*. Expoziție de picturã şi lansare de carte 27-30 septembrie 2009 în cadrul Congresului Cadrelor Didactice din România şi al cadrelor didactice române de peste hotare, unde au fost prezenți Preşedintele României, Traian Bãsescu şi Ministrul Învãtãmântului Ecaterina Andronescu, locația Politehnicã.
*. **Premiul internațional** de poezie "NAJI NAAMAN" 2009 LIBAN, secțiunea creație ,
http://www.naamanculture.com
Publicata in Antologia Internationala a concursului, alaturi de ceilalti laureati

*. Publicã în volumul antologic „ Izvoarele vietii" 2009, lansare Constanța, Muzeul Național de artã, iulie 2009 şi lanseazã aceasta Antologiei cu ocazia multor altor manifestari culturale
*. Organizeazã şi participã în perioada 1-14 septembrie 2008, Expoziția Internationalã de Picturã, romano- polonã, la CENTRUL CULTURAL M.I.R.A.
*. **CÂŞIGÃ LOCUL III la CONCURSUL INTERNATIONAL** DE POEZIE AL ROMANILOR DE PRETUTINDENI , august 2008 " STARPRESS " www.valcea-turism.ro , organizat din inițiativa a douã forțe scriitoriceşti , din MONTREAL -CANADA (poet-GEORGE FILIP) şi RM.VALCEA-ROMANIA (editor-LIGYA DIACONESCU), de Revista Internationalã STARPRESS(www.valcea-turism.ro), în Parteneriat cu RADIO ROMANIA INTERNAȚIONAL,

*. Colaborari la reviste literare din ţarã şi ale românilor de pretutindeni, “AGERO”Stuttgard, Observatorul Canada, Ramanian Times, Amurg sentimental, Tomis, Cuvântul, ROMANIAN GLOBAL NEWS,Asymetria,POLANICY,
*.Expozitie pictura la Centrul cultural M.I.R.A. 1 februarie-14 februarie 2008, Foaierul “ NICHITA Staneascu”.
*. Expoziţie de picturã de grup la “GALERIA ARTELOR”, CERCUL MILITAR BUCURESTI28 ianuarie 2008-7 februarie 2008
*. Mai, 2008, Manifestare literar-religioasa in cadrul Liceului de Metrologie Bucuresti, cu tema „Poezia religioasa si liceenii”
*.Primeşte Medalia Liceului „ Constantin Brancoveanu” cu ocazia participarii la Zilele Liceului cu expozitie de pictura si lansare de carte. Organizeaza momente poetice şi discuţii cu elevii, despre arta, poezie şi cuvântul sacru.
*. Manifestare Ziua Europei iulie 2007, Sala Polivalentã, Bucureşti, participã cu lucrãri de artã alãturi de alţi artişti români prestigioşi

*. Festivalul “Carte şi arte”, expoziţie de picturã şi recital de poezie , organizat în foaierul Teatrului de Opereta “Ioan Dacian”, 3-7 octombrie, 2007
*. In 11 august, 2007 lanseazã la Constanţa antologia de versuri *Drumurile vietii*, publicata la editura Anamarol.

*In 20 august apare la postul de teleziune *Cosmos tv*, la emisiunea *Star Fame*, unde prezinta cele doua expoziţii, la invitatia lui Carmen Stoian şi a lui Niks Koudounis.

*Din mai pânã în septembrie 2007 expune în POLONIA cu un itinerariu de zece oraşe, expoziţie organizatã de Domnul consul onorific al României Cornel Calomfirescu. EXPOZITIE cu titlul *PUNCTUL DE LA INFINIT*
Dãm mai jos programul itinerariului expoziţiei:
MIEJSCE Z KOŃCA NIESKOŃCZONOŚĆ WYSTAWA MALARSTWA RUMUŃSKIEGO Kudowa Zdrój - 30.06. - 06.07. 2007.
- D P T CYGANERIA-* Str. 1-go Maja 29 Vernisaj: 30.07 2007. ora.: 19,00 Duszniki Zdrój od dnia 09.07. do dnia 18.07. 2007r.

- DWOREK CHOPINA -* PARK ZDROJOWY Vernisaj: 09.07.2007. ora.: 16,00 Polanica Zdrój - 19.07. - 1.07. 2007.
- Miejska Galeria Sztuki- Str. Lipowa 2,Vernisażj: 19.07.2007. ora: 17,00 Nowa Ruda - 3.08 - 10.8.08.2007.
- MIEJSKI OŚRODEK KULTURY -* Str. Strzelecka 2-a Vernisaj: 03.08.2007. ora: 17,00 Bystrzyca Kłodzka 11.08 - 21. 08. 200r
- Muzeum Filumenistyczne w Bystrzycy Kłodzkiej -* Str. Mały Rynek1, Vernisaj:ora 17.00 WIECZÓR Z FILMEM RUMUŃSKIM _ Seara de film roamanesc Contele Dracula - Książe Dracula
Kudowa - Park Zdrojowy - 29.06.2007r. ora: 21.30 KONCERT MUZYKI RUMUŃSKIEJ Concert de muzica romaneasca - Zespól kameralny Fascination
Kudowa - Park Zdrojowy - 30.06.2007r. ora.: 16.00
W programie - in program :
Mariora fantazja rumuńska Eugen Mareczek
Tance rumuńskie Bella Bartok
Rumenüsch Jo Knümann
Oblivione Astor Piazzola
Frohes wochenend Józef Rixner
Jalousie Jacvob
*. Din 24 mai pânã în octombrie 2007 expune în ELVEȚIA, în ținutul Ticino, la Bellinzona, împreunã cu alți patru pictori.
*. Epoziție de pictură la Sala Polivalentă în cadrul Congresului "Zilele frumuseții",Bucureşti, 1,2,3,4 martie, 2007,aceeaşi expoziție de la Teatrul Național, "Lumina de pe umărul stâng"
*. Epoziție de pictură şi poezie la Teatrul Național Bucureşti, în cadrul expoziției "Body-Mind-Spirit", intitulată "Lumina de pe umărul stâng", 23,24,25 martie, 2007
* *Participa la Bodymindspiritfestival , martie 2007*
*expozitie permanenta la ceainaria RADEZ-VOUS, Calea Floreasca ,42 incepand cu decembrie 2006
*expozitie permanenta la *CENTER CLUB* , str. Academiei, nr 19, langa universitate, incepand cu 16 ianuarie 2007 pana la 28 februarie 2007.
*Expoziție de pictură de grup la *Club Caffe Asimo* ,Smadan,41,Bucuresti expoziție permanentã în perioada 8 iunie 2006-30 decembrie 2007

*Aprilie, 2007, manifestare literar-atisticã cu tema „Arta în sufletul copilului” Şcoala generala 308 Bucureşti
*Zilele Francofoniei, 2007, organizeazã searã pe de poezie şi expoziție de artã în Centrul Vechi la Bucureştiului.
*Publicarea volumului de versuri “Cea care aş fi” în Antologia “Spiralele vietii”2006, Editura Anamarol,Bucuresti,unde au scris români din diaspora romanească, Canada, SUA, Germania, Chisinau, Australia, Timisoara, Iasi, Constanta, Bucuresti
*Publicarea volumului de versuri de poezie religioasă “VREAU O ALTÃ LUME” la editura ANAMAROL, cu lansare la MALL PLAZA ROAMANIA(distribuirea acesteia în toate Mall-urile din tara şi în librăriile din Bucureşti. aprilie 2006).
Cartea înmpreună cu autoarea au apărut la Radio Cultural la emisinea de joi seara, la orele 22,10 intitulată “Creatori între sacru şi profan”, si pe postul de televiziune TVRM.
*Aparitia celui de al doilea volum de versuri : ”Cuvintele”, la Editura Muzeului Literaturii Române, noiembrie 2005
*Expoziția de picturã şi poezie “ Punctul de la infinit” la Biblioteca Centralã Universitarã, (Fundațiile Regale) la Sala Profesorilor, în perioada 31 octombrie-12 noiembrie 2004
Volumul de versuri “Cuvintele” a avut o prezentare televizata , la postul B1.TV, la emisiunea “Lumea Carților.Un poem pe zi”
*Expoziția personalã de picturã la biserica ”Doamna Oltea” în sãptãmâna patimilor, 5-10 aprilie, 2004, cu tema: ”Crucea în viața noastrã”.
*. Apariția cãrții de debut, placheta de versuri : “Spații” , la Editura Muzeului Literaturii Romane, august , 2003.
* Debut în proza în revista literarã “Caligraf” decembrie 2004
*. Debut literar în revista literară “Sud”, august, 2003

Cuprins

Ah, Dumnezeule, se vede lumina, se vede porțiunea de foc printre nori, a răsărit soarele înante de a ajunge pe lac. A birut lumina, e ca apariția ta, Dumnezeule în negura minții mele de om muritor.

Privesc razele soarelui cum se revarsă deasupra norilor şi printre nori spre noi. Ciocârlia a primit şi ea binecuvântarea luminii. Ciocârlia se înalță sus, sus până la cer spre soare şi-mi duce parcă tăcerea iubirii mele spre soare, spre Dumnezeu. Razele soarelui, mireasma naturii, cântecul naturii şi iubirea mea sunt ca o explozie simfonică înălțată lui Dumnezeu.